

МИЛЧО КАСЪРОВ

ТОДОРИСОВИТЕ ПЛИТЧИНИ

ИЛИ ТАЙНАТА НА ПОТЪНАЛАТА ПОДВОДНИЦА

(юношеска приключенско-шпионска повест)

1962 г.

Бургас

Денят преваляше. Откъм сушата полъхна ветрец и отвя тежката лепкава мараня. Морето притихнало трептеше. Слънцето бе скрило разлетия си диск зад пламтящия в огнени отблясъци хоризонт. Само този пожар, смирено гаснещ на запад, издаваше неговото нощно убежище.

Корабчето тихо разплискваше вълните и плахо се промъкваше край огромни, черни скали, надвиснали над бездната или пък изскочили от морето, мокри, блестящи с хлъзгавата си тъмна повърхност. Отливът бе оголил водораслите – единствената оскъдна растителност под лъскавите им плешиви темета.

В дъното на залива блестеше светлина – пристанът на малкото крайморско градче. По-скоро натам! При чакащите на кея летовници, при глъчката и смеха, при хората... Тук морето е мрачно, зловещо и чуждо.

Ето, някаква зеленикава светлина засия и изгасна във вълната, плисната от корабчето. “Декамос” – така наричат рибарите-гърци по крайбрежието светещите сенки във водата.

Емилия усети докосване по рамото и уплашено трепна, все още унесена в мислите си. Светкавично се обърна.

Марин не беше я виждал такава: очите ѝ разширени от ужас, устата – полуотворена, викът – застинал на устните. Това бе само за миг. После се отпусна, приседна върху навитото на руло въже и погледна виновно към момчето.

“Какво ти е, Ема? – Марин тревожно я гледаше в очите. – Изплаших ли те?”

“Не, не... представях си разни страхотии... Нищо ми няма. Виж колко е красиво морето, а и Дени как хубаво пее!...”

“Да, наистина е красиво!...” – Той помълча, загледан към дъното на залива, където една по една се запалваха малки звездици – светлинките на градчето. – Знаеш ли, Ема – започна колебливо Марин, - отдавна исках да ти кажа, но... все не се решавах...”

“Остави, Марине, виж, Дени идва... Аз... знаеш ли, просто се срамувам от себе си. Обичам морето, денем се гмуркам като риба, а нощем се страхувам от него – не мога да избия от главата си мислите за разни страшилища... Дали това ще премине, какво ще кажете, момчета?”

“Оставете тези глупави приказки и дайте да си попеем малко! – Денко се облегна на мачтата, праметнал китарата през рамо. – Женски измишльотини – морски чудовища, сирени, дракони и разни други такива... Ти по-напред влез с акваланг под водата, че после се опитвай да си представяш...”

“Недей така, Дени, тя е още новачка. Като посвикне, страховете ѝ ще изчезнат” – защити я Марин.

“Ще свикне тя, вятър!...”

Марин стана и бавно са заклати към носа на корабчето. Моторът тихо боботеше, тежки, лениви вълни го клатеха странично като в детска люлка. Дени приседна на борда, ласкаво опря глава до хълбока на китарата, дългите му кестеняви коси се разстелиха по нея, после леко, едва доловимо докосна струните, сякаш ги погали, китарата изстена страстно, после момчето вдигна глава, отметна я назад, опря я на вантите и запя. А пееше хубаво...Звуците на китарата се издигнаха изведнъж, сплетоха се в трептяща завеса, после се разкъсаха и разпиляха като бисери. Всяко докосване до струните бе чувство, тръпка, копнеж...

Дени пееше песента за нещастния влюбен момък, който не смее да признае любовта си... Гласът му долиташе до отсрещните скали и се връщаше, отблъснат от студенината им. От този чуден резонанс морето сякаш стенеше и споделяше мъката на влюбения.

Един младеж по моряшка фланелка и с порядъчно пораснала брадичка е седнал на носа, плюнчи молив и пише стихове в здрача... Миражи за Багдадски нощи и весели момичета, за живителния шум на Ню Йорк, облян в светлини, за нощните локали, за шумящата кока-кола и абсента... Романтик до безобразие!

Ех да може поне за един ден да попадне в този свят, само един ден – той би го платил с година от живота си... Страстен любител на приключенията, той копнееше да задоволи своето горещо любопитство, като изпита всички радости и горчивини на живота...

Марин бе младеж с установени принципи и идеали в живота, но не можеше с нищо да угаси тази своя страст, макар да съзнаваше нейната абсурдност. Той мразеше онези копелета-гураджийчета, които, лапнали цигара, се опитваха да разговарят на развален английски с чуждите моряци в пристанището, да пеят песните им и да им подражават във всичко. Те не биха се подвоумили дори да зарежат родината си и да заживеят в “страната на неограничените възможности”, както сами се наричаха американците. Марин не изпускаше случая да излее гнева си върху някое от тези лекета, макар често да получаваше и своя дял от боя.

“Хвърли въжето!” – стресна го гласът на капитана. Марин стана, взе в ръце навитото на руло въже и сърчно, като ласо го хвърли на кея. Брат му Диди скочи от борда, улови края му и го закачи за вързалото. Опирайки хълбок до каменната стена, корабчето уморено притихна.

Всички наскочаха на кея: бай Иван, капитанът, бай Вельо, мотористът; първият – чернокос мъж в разцвета на годините си, вторият – побелял, червендалест, мълчалив и як като бик. След тях слязоха четири момчета и едно момиче. Това бе екипажът на гемията “Фоти”, която те за собствено удоволствие наричаха “корабче”, но тя си бе гемия – наистина доста голяма, прекрасно изработена от най-добрия майстор в градчето - Папуто от първокачествен странджански дъб, а моторът ѝ бе шведски, едноцилиндров дизел “Скандия”, който не знаеше повреда.

Разговаряйки оживено, компанията излезе на неголямото градско площадче, украсено от единствената неонова реклама на магазина за бакалски стоки. Първо купиха хляб от фурната – току що го бяха извадили топъл-топъл – после бай Иван влезе в бакалницата и излезе с пакет храна и една тъмна бутилка, стисната в яката му ръка.

“Коняк!” – пошепна Дени и незабавно получи сръгване в ребрата от третия член на компанията – Ванката, наричан още “Пирата”, едро, пухкаво като бебе момче.

“Това капитанът сигурно го взема утре за загарявка след спускането под водата” – прошепна той.

“Това са митове – намеси се Марин. – Четох наскоро, че алкохолът не само че не загарява организма, ами напротив, разширявайки капилярите, го охлажда, създавайки измамно усещане за топлина...”

“Абе, да му глътна аз една глътка, пък нека да ми създава измамно усещане...” - засмя се най-младият член на екипажа Диди.

Капитанът усети каква е работата, ухили се разбиращо, повика всички в магазина и смигна на продавача:

“Я отвори на тези момчета една “хулиганка” коняк, та да им пламнат ушите! Нека се позагреят момчетата, днес добре поработиха...”

“Тристаграмови нямам – отвърна мъжът начумерено.”

“Дай половинка тогава! И аз ще глътна една глътка...”

Компанията излезе от магазина със значително повишено настроение. Момчетата оживено разговарях, без да обръщат внимание на Ема, която ги слушаше с едва прикрита скука. Малко по-настрани бай Иван се уговаряше с местен рибар за някаква стара карта на залива. Най-сетне те се сбoguваха и бай Иван извика:

“Еми, хайде, момичето ми, ела да идем до леля ти да видим ще има ли място за всички ни. Диди, ти като най-млад, изтичай и занеси храната на кораба и после елате в ресторанта да вечеряме.”

“Капитане, ние ще спим на кораба – обади се Денко – и там ще хапнем...”

“Както искате – отвърна капитанът. – Романтика, а? Хапнете салам и сирене, достатъчно съм взел и си лягайте, че утре ще отблъснем рано. Лека нощ.”

И бай Иван тръгна, повел племенницата си, която с нескрита завист погледна след момчетата...

А те тръгнаха бавно из уличките на градеца, тесни, но чисти и изпълнени с тълпи курортисти. В двора на училището имаше забава. Свиреше акордеон. Спряха, позяпаха танцуващите двойки, после слязоха към кея, като обсъждаха задачите си за другия ден. (“Да не забравим да изпробваме дълбокомера, който измайсторихме!...”)

Вечеряха, после измъкнаха тюфлиците на палубата и се натъркаляха с дрехите един до друг. Голям брезент им служеше за покривало, колкото да ги предпази от утринната роса. Нощта бе топла – лятото бе в разгара си. Момчетата лежаха и гледаха небето. Корабчето лениво се поклащаше и водата клокочеше тихо в процепа до кея.

“Вижте звездите! – каза по едно време Ванката. – Толкова много сякаш никога не са били!.. А като си представиш колко още има, които не се виждат, и като си помислиш, че цялото това пространство без начало и без край е пълно със звезди, тръпки те побиват!”

“Така е, Пират. – отвърна му Марин след дълга пауза. – И като си представиш, че около много от тези звезди кръжат планети на които може би има живот, а дори и цивилизации, някои от които вероятно много високо развити, дори несравнимо по-развити от нашата... Да мога да отида на една такава планета...”

Другите мълчаха, може би го слушаха или пък си мислеха за нещо свое. Само Диди се обади:

“Хайде, спи! Ние още на Луната не сме стъпили...”

“Стига сте говорили, време е да спим!” – сгълча ги Дени и се обърна настрана. Колкото и да стискаше очи, сънят не идваше. Мислеше си за изминалия ден и пред очите му е повтаряха все едни и същи кадри, като на кино: разлюлени от вълните водорасли, полепнали по подводните скали, мехурчетата въздух, висящите в безтегловност момчета с маски и шнорхели... Най-последно заспа. Спяха и другите.

И всички щяха да сънуват едно и също: морето.

* * *

“Хайде, момчета, ставайте! Изгря вече! Ставайте, че работа ни чака!”

Четиримата не чакаха повече да ги подканят, наскочаха и се запротяха блажено срещу първите лъчи на слънцето. После, като се боричкаха, наскочаха един след друг от борда в хладната още вода, така бистра, че се виждаха камъните по дъното.

Вече трети ден излизаха с корабчето да събират миди и занасяха товара в екарисажа, където ги правеха на мидено брашно за фураж. По мръкнало се връщаха в градчето. Скалите в този район бяха богати на миди – едри и тежки, но трудно се събираха – бяха здраво залепнали за скалите и трябваше доста усилия да ги изстържеш с гагата. Това бе инструмент, подобен на кепче, но с остър, режещ ръб по периферията. Въпреки целодневните усилия, едва успяха да задънят трюма на корабчето. Наистина, част от улова продадоха на търговци на миди, които, като видяха колко са

едри и чисти, очите им останаха. За промишлен улов бе нужен трал, защото екарисажът гълташе много... За трал обаче трябваше равно, плоско дъно. Иначе щеше да се закача в скалите и да се къса.

“Тази сутрин май се успяхме, а капитане?”

“Нищо, нека си починете добре. Днес работата ни е много важна...Слагайте примуса и варете кафето. Донесъл съм ви бисквити...”

Диди си знаеше задълженията. След малко примусът засвири и водата взе да завира. Той бе майстор на кафето, но вареше и един свой специалитет – горещ шоколад. Това всъщност бе какао, но с бучка какаово масло вътре, което го правеше на вкус досущ като шоколада. Всъщност първоначално какаото го вареше Ванката, но после прехвърли това право на Диди. Въпреки че той го приготвяваше доста добре, Пирата не пропускаше, след като отпие първата гореща глътка, да отбележи снизходително: “Хм! Пие се!”

След като закусиха, капитанът, Дени и Марин тръгнаха след малката магарешка каручка, на която бяха натоварили леководолазните апарати за сгъстен въздух. Само Марин носеше своя апарат на рамо. Всъщност в каручката имаше място и за него, но той се опасяваше да не се надраска боята му, защото бе най-нов, а при това и вносен. В каручката седеше Диди, крепейки аквалангите с крака и ръце, защото те подскачаха и дрънчаха по калдъръмената уличка. Отиваха към компресорното на ДОСО да ги заредят с въздух.

След каручката вървяха орляк дечурлига, че и младежи, и с нескриван възторг гледаха апаратите. Всеобщо възхищение будеше големият трибутилков акваланг, който носеше Марин – блестящ с яркожълтата си боя и хромираните връзки на бутилките. Апаратът наскоро бе донесен от Франция и досега Марин се бе спущал с него само веднъж. Въпреки че този спорт не бе съвсем нов за градчето, наличието на цели пет акваланга бе цяло събитие за любителите на морето. Децата сричаха надписите на бутилките и спореха от каква народност е апаратът. Когато групата и “придружаващите я лица” спря пред компресорната станция, спорът бе в разгара си. Двама малчугана едва не се сбиха:

“Италиански е!” – твърдеше единият.

“Френски е бе, левак! Не можеш ли да четеш?” – викаше другият.

Тогава плахо подръпнаха Диди за фланелката и го помолиха да разреши спора им. Те го гледаха с такова възхищение, че на него му досмеша. Всъщност той изпитваше непреодолимо желание да им каже не само това но и да се похвали на всички тези запаянковци и за трите неопренови костюма, и за компресора за въздух, който очакват да получат, но гордостта му надделя и той направи най-деловата физиономия на която бе способен. И когато момченцата го запитаха френски ли е апаратът или италиански, той отвърна надут: “Патагонски!”

След доста перипетии и трудности, както обикновено се случва при зареждане на въздух с чужд компресор (разрешително от военните, писмо от ДОСО, документ за годност на бутилките, сякаш не виждаха, че повечето са съвсем нови, и какво ли още не), аквалангите бяха заредени и след малко бяха разтоварени на палубата на “Фоти”. Минута по-късно корабчето отблъсна и пое пътя си – на дванайсет мили от брега.

* * *

Точно срещу носа, който се е вдал навътре в морето на север от градчето, на половин миля от брега от водата стърчи самотна скала, раздвоена почти като зъб. Така я наричат – “Зъбът”, а някой дори и с цялото ѝ име: “Дявоалския зъб”, защото в бурно време вълните я заливат и понякога лодки и гемии се разбиват в нея.

Достатъчно е, като плаваш навътре, да виждаш в цепнатината на зъба камбанарията на църквата, за да стигнеш след дванайсет мили до Годорисовите плитчини. Тази тайна не се знае от всички рибари. По-младите бая се пообъркват, докато намерят плитчините, където е любимото място на големите “колкото обувка” попчета-лихнуси. Старите рибари знаеха това, хващаха камбанарията в цепнатината на “Дявоалския зъб” като мушка в мерник на пушка и държейки този курс, най-добре с компас, след час-два (в зависимост от мощността на мотора) лодката стигаше до попчешкото плато. Бай Иван доста кандърдисва снощи стария рибар, докато оня накрая склони:

“Ваньо, на тебе не мога да откажа, защото с баща ти, Бог да го прости, бяхме набори, заедно войниклъка карахме, заедно момите задирахме, ама той ме превари, та по-рано при свети Петра отиде. Плитчините на барба Годорис не са големи – имат няма мила дължина, а са по-тесни и от половин миля. Да ги намериш на дванайсет мили от брега, където ориентир не се вижда, е трудна работа. Та това е цака – гледай камбанарията в “Зъба”, хвани курса и карай! Там като стигнеш, ако има вълна, над плитчините е по-голяма и понякога прави “гребен”. По това ще познаеш, че си стигнал.

А после му разказал историята за барба Годорис, така както в градчето се мълви, и защо са нарекли плитчините на негово име. Било по Девети септември 1944 г. Живял в градчето богат грък Годорис. Държал цяла дузина аламани и още толкоз мауни, а гемии му били пет-шест, дори две корабчета имал, с които карал дървени въглища до Цариград. В градчето имал още баня и фурна, че и кръчма, и мандра, и казан за ракия... Изглежда с бая пари са го сварили събитията през септември, когато руснаците навлезли в страната, защото една вечер натоварил най-големия си кораб със стока, качил жената и дечурлигата и запитал към Босфора. Времето обаче внезапно духнало, и по едно време някъде към плитчините се чул гръм и огнено зарево обагрило хоризонта. “Наказа го Господ – казвали си един друг хората, - потъна му златото, че и той с него...” После няколко дни руски военни кораби обикаляли наоколо и не пускали никого. През пролетта много смелчаци се опитали да открият гемията, но не успели. Само едно момче, което умее да далдисва добре под вода, казвало, че уж успяло да я зърне – лежала на дъното в някаква пукнатина като бивол в гьол, но била доста надълбоко. Оттогава никой повече не се опитал да открие златото на Годорис. Само при хубаво време някой от старите рибари, ако имал мотор на лодката си, отивал да налови от онзи, едрия лихнус, голям колкото обувка, дето най-много го търсят летовниците. Моторните лодки в градеца обаче били малко, а на гребла не се отивало чак дотам.

“Та щом за миди ще ходиш, а не за лихнус, ще ти кажа, Ваньо, защо да не ти кажа? – продължил старият рибар. – Че то ние, по-старите, на това се надяваме – да хванем малко едро попче, че да падне някой лев към пенсийката... Пък виж там с твоите апарати, ако можеш да откриеш златото на барба Годорис, да не ме забравиш? Да дам и аз на унучките по някоя златица, като се заженят... Да знаеш какви хубавици са ми унучките! Ама и твоите юнаци си ги бива – тия, дето ти помагат, искам да кажа...”

Така завършил разказът на стария рибар, така го предаде капитанът на момчетата. Те го бяха наобиколили и го слушаха със зяпнали усти, докато той държеше в загорелите си ръце щурвала, поглеждайки от време на време компаса. Силуетът на Дявоалския зъб вече се губеше в утринната мъгла, а камбанарията отдавна не се виждаше.

“Аз знам и друго за тези плитчини, момчета – продължи капитанът след кратка пауза. – Наскоро се срещнах с един мой съученик – първи приятели бяхме. Стана военен – морски капитан във военно-морската база. Заговорихме и за барба Годорис – аз знаех тази история. За него нищо не мога да ти кажа, рече ми той, потънал ли е, или не, но със сигурност знаем, че в онази бурна нощ на септември 1944 г. на същото място немска подводница се е натъкнала на мина. Тогава нашите военни радисти уловили радиосигнали от района на плитчините. Вероятно от подводницата са търсили помощ. В това няма нищо странно. Моряци викат за помощ. Когато обаче съветски кораби отишли в района, не открили нищо. Обикаляли там известно време, защото радиосигналите се повтаряли периодично, вероятно автоматично. Когато замлъкнали, напуснали района.

Петнадесет години по-късно, отново били засечени радиосигнали от същия район. Този път не викали за помощ, а били зашифровани. Изпратили военен катер, после и хеликоптер, но нищо не открили. Още на няколко пъти сигналите били засечени, но никому, освен на моя приятел, не дошло на ума да ги свърже с потъналата подводница. Отишли с моряци-водолази да проверят, но хванало лошо време и се върнали. Какви ще да са тези акумулатори, че да издържат цели петнайсет години! Абсурд! Вероятно сигналите са идвали от преминаващ наблизо параход.

И сега, когато разбрал, че ще тралят за миди на плитчините, помолил да го уведомят, ако се натъкнат на подводницата. “Аз обаче не се надявам на такъв шанс – добави бай Иван. – Подводницата била дълга трийсетина-четирийсет метра, а плитчините са повече от миля. Въпреки това предупреждавам: ако някой я зърне, трябва само да отбележи мястото на скицата си и толкоз. И никакви самодейности! Да не забравяме, че задачата ни е да открием удобни места за тралене на миди, а не да издирваме потънали подводници!” - завърши строго капитанът. – Така че, разхладете си мозъците, не си фантазирайте разни неща – добави той, като видя пламналите погледи на момчетата. Дени чак се разтрепери от вълнение. – И така, всеки от нас ще се спусне по два пъти. За икономия на въздух ще го теглим с акваплан и ще отбелязваме мидените полета и релефа на дъното. Еми, подай ме шапката, моето момиче! Мерси. Ти, Диди, дръж шурвала и карай по този курс. Ще тропосваме напред-назад по дължината на плитчините, а те са с посока север-юг. Вие, момчета, стягайте апаратите, прогонете ремъците, щангите на клапите за резервния въздух, пригответе неопрените!... Бай Вельо, ти провери трапа, че нещо се бе разклатил – да не вземе някой да падне като се качва на борда! Хайде всички на работа!”

Започна подготовка за предстоящото спускане. Чувстваше се напрегнатост, но в същото време движенията бяха отмерени и точни, а разговорите – кратки. Всички се стремяха да подражават на капитана.

В това отношение обаче никой не можеше да се мери с бай Вельо. Той изричаше не повече от двайсетина думи дневно. Капитанът, както оправяше въжето за котвата, го запита колко още остава до плитчините.

“Още миля – отвърна той с дрезгав глас. – Ще намалю хода.”

“Намали го. Ванка, щом спрем, пусни дълбокомера! Ако дълбочината е по-малко от тридесет метра, значи сме пристигнали. Платото постепенно се издига докъм десетина, на места и до пет-шест метра...”

Ванката сръчно заметна и една тежест цопна в морето.

“Какво беше това?” – стреснато запита капитанът.

“Дълбокомерът, капитане...” – отвърна гузно Ванката.

“Аз да не би да не съм виждал дълбокомер?”

“Вързахме някои работи за него...”

“Какви работи? Какво сте вързали?”

“Ами... нашия саморъчен дълбокомер-термометър, заедно с френския часовник-дълбокомер. Искаме де проверим дали нашето творение измерва вярно дълбочината...”

“Чудите се какво да измислите! Ами ако се закачи някъде? Нали знаете колко струва?”

“Няма да се закачи, капитане... Всъщност... май че се закачи! Спрете!” – завика Ванката и започна бързо да отпуска канапа.

“Бай Вельо, дай назад! – викна капитанът.

Корабчето потрепери, зад кърмата му бликна бяла пяна и Ванката започна бързо да обира канапа. По едно време спря и погледна тъжно капитана:

“Закачило се е!”

Всички се насъбраха около него. Израженията на лицата им бе от мрачно по-мрачно.

“Кой ще скочи да огледа? – попита капитанът, сетне кимна към Денко. – Само на шнорхел – трябва да пестим въздуха!”

Нямаше нужда да се напомня – въздухът е най-голямата ценност за леководолаза и винаги, когато нещо можеше да се свърши на шнорхел, се вършеше. Дени взе от навеса маската си и шнорхела, после намокри ходилата си и “чехъла” на плавниците в кофа с вода и ги обу. После, като повдигна перките в контрашпиц, скочи от борда. Не мина и минута и той изскочи, изхвърли фонтан вода от шнорхела като кит, свали го от устата си и извика:

“Зад нас има скала, чийто връх е на около петнайсет метра под повърхността. Зад нея има отвесен склон и дъното не се вижда. Дълбокомерите са се закачили за върха на скалата, но висят над пропастта, така че Ванка, отпусни канапа, да не вземе да се скъса, че всичко ще отиде по дяволите!... Ще се опитам да ги извадя на гмуркане.”

“Недей, чакай ще ти пуснем апарат!”

“Обиждаш ме, капитане! Мислиш ли, че не мога да се гмурна на петнайсет метра?”

Капитанът бе склонен да се съгласи. Момчето бе отличен гмуркач. Петнайсет метра не са прекалено много, но дали този хлапак, не спестява някой и друг метър?

“Каква е видимостта?” – попита той.

“Като в киносалон! Към десетина-петнайсет метра...” – Дени забеляза колебанието му и извика:

“Слизам да го откача!”

“Не рискувай! Ако не можеш да го откачиш, режи канапа!”

Дени не чу последните му думи, защото вече пореше повърхността като делфин. Когато стигна до мястото, направи чупка в кръста, плавниците му се мярнаха високо над водата, после изчезнаха под повърхността.

Всички мълчаха и чакаха. Капитанът държеше в ръка канапа и усещаше леките подръпвания на момчето. После усети рязък тласък и отпусна метър-два. Измина около минута. Внезапно дърпането спря и след миг Дени изплува, изхвърляйки фонтан вода от шнорхела си. Лежеше по корем на повърхността, разперил ръце и крака и дишаше тежко. Повдигна глава, само колкото да види посоката, и бавно заплува към корабчето. Спря до трапа, спуснат от борда, и като се хвана за първата му степенка, свали мундшука от устата си, отметна маската на чело и извика:

“Не може да се откачи – заклешил се е яко.”

“Защо не отрязва въжетото, нали ти казах!” – обади се къпитанът.

“Опасявам се, че може да се откачи и да падне в пропастта, а да го достигна с ръка не мога – заклещен е в дълбока цепка.”

“Видяхте ли сега? Ама че беля! Как можахте да измислите такава глупост, да ги вържете заедно с часовника! На ви сега!” – той седна ядосан на капака на трюма и запали цигара. Рядко пушеше. Само когато беше много ядосан.

Дени стоеше долу във водата и чакаше. Другите скръбно мълчаха.

“Нищо, ще го изкараме. Случват се такива работи – рече той след малко поуспокоен. – Качи се да си починеш малко, вземи апарат и слизай! Диди, дежурен си по спускане!”

Марин подаде ръка на Денко да се качи на борда, после взе от Ванката бинокъла, и като мина край Емилия, сякаш без да я забелязва, отиде на носа. Седна на котвеното въже и взе да разглежда пейзажа през бинокъла. Макар и десетократно увеличен, брегът едва се забелязваше. Слънцето бе напекло и над водата се носеше лека, белезникава пелена. Водната повърхност се люлееше на едри, бавни талози. Благодарение на свежия ветрец, горещината тук бе поносима. Само палубата миришеше на прегрято подово масло, цинковият покрив на машинното се бе нагорещил и от него лъхаше на прегрята боя. Миришеше на влага, на миди, на мокри въжета и на още нещо неуловимо, но така приятно – миришеше на кораб.

“Фоти” се бе върнал малко назад и маневрираше, за да не се оплете канапа във винта. Марин вдигна бинокъла до очите си. Вълните заплискаха току пред очите му. Да протегне ръка и ще ги стигне. Бавно задвижи бинокъла по хоризонта. Фокусира го на далечина, но не зърна ни кораб, ни лодка. Навсякъде само вода. Само ей там, над плитчините летят лениво гларуси ниско над водата. Сигурно и те бързат да се скрият от горещината в сенките на крайбрежните скали. Морско рибарче се стрелна над самата мачта на кораба, изкрещя пронизително и замаха с остриите си като стрели криле в посока към брега. Само там нейде се мярна самотен кол от някогашен таян, заливан от вълните, сякаш да покаже, че и тук бе пипнала човешка ръка...

“Кол от таян на дванайсет мили от брега? Невероятно! Никой не прави таян на такова място! На двайсет метра дълбочина!” Марин свали бинокъла, присви очи и впери поглед натам, но не видя нищо. Вдигна го отново и трескаво затърси сред вълните странния кол, но него го нямаше. Само вълните тежко се люлееха. Някъде на хоризонта видя сива точка, навярно далечен кораб. “Миражи! Сигурно е от жегата. Да не би да слънчасвам? Ще вляза да се поразхладя, тъкмо ще извадя дълбокомерите...”

Той стана и приближи към момчетата. Дени вече обличаше вълненото трико.

“Остави, аз ще вляза рече той й докосна приятеля си по рамото. – Ще пукна от топлик! Искам малко да се поразхладя...”

“Само на тебе ли ти е горещо? – нерешително се обади Ема. – Чичо Ваньо на него каза да влезе...”

“Дени няма нищо против, нали, Дени? И без това поизмръзна...”

Приятелят му кимна неохотно с глава и свали трикото. Момчетата не смееха да противоречат на Марин. Не защото бе с няколко месеца по-голям от Дени и Иван, а защото бе с най-голям опит. Той надяна апарата на голо, без вълнено трико, сложи колана с тежестите за баласт, застегна калъфката с ножа на глезена си, закопча дълбокомер на китката си, седна на борда, провесил крака надолу, и надяна плавниците. После даде знак с пръсти, че всичко е “окей” и скочи с гръб към водата. Вдигна се фонтан от пръски и поръси сгорещените им тела.

Приятна хладина сръза тялото му. Когато милионите въздушни мехурчета около него се разпиляха, той бе поразен от гледката под себе си. Право бе казал Дени – видимостта бе страхотна! Постоя един миг неподвижен, стъписан от видяното. Бе толкова чисто и прозрачно, че внезапно изпита усещането, че виси на двайсет метра височина във въздуха и всеки миг може да падне долу. Дъното се виждаше, осеяно с едри камъни, обрасли с дебел пласт миди. Върху тях се очертаваше сянката на кораба и

неговата собствена, като върху необикновен тъмен екран. Заплува бавно надолу, като често преглъщаше, за да изравни налягането между водата и средното ухо през Евстасиевите тръби. Погледна дълбокомера – петнайсет метра. С плавни движения на краката, прибрал ръце до тялото си, той напредваше като торпила. Само равномерното бълбукане на въздушните мехури, излизаци на прозрачни кълба от дихателния автомат, показваха че това бе човек, живо същество от “горния” свят, дръзнало със силата на своя ум да слезе тук долу и да го завладее... Той с наслада поемаше свежата струя въздух, но правеше това бавно и пестеливо.

Ето го дъното! Миди има колкото щещ. Капитанът ще се зарадва. Марин внезапно трепна. От близкото пясъчно плато се вдигна ято скатове, вероятно морски котки или ватуси, някои от които с размери на велосипедно колело. Махайки с перките си, като с криле, те се разтвориха в синевата. Момчето погледна нагоре. Повърхността блестеше като огледална ципа, пробита от корпуса на кораба. Значи видимостта е над двайсет метра! Такава видимост в крайбрежните райони на Черно море не се среща!

Марин се огледа, търсейки стърчащата скала. Каква красота! Сякаш бе попаднал на сцената на голям театър с живописни декори, а проникващите слънчеви отблясъци са сякаш светлините на прожектори. Всичко наоколо бе така тържествено и синьо, сякаш цялата тази сцена е подготвена само за него, сякаш е главното действащо лице в тази нереална постановка. Ето, под онзи камък е залегнал огромен лихнус, движейки ритмично устни, сякаш суфльор му подсказва репликите от своята кабинка. Ято платерини, грациозни като балерини, трепнаха със сребристи одежди в безкрайна спирала около него, после, сякаш по даден знак, се обърнаха едновременно и изчезнаха така неочаквано, както се бяха появили. Ето и зрителите – милионите миди, отворили наполовина черупките си, сякаш важни господа са седнали в ложите си, очаквайки да започне представлението.

А ролята на човека бе проста. Той достигна края на скалата и надзърна надолу. Дъното се губеше в тъмносин сумрак. Марин неволно потръпна – обзе го внезапен хлад. Вероятно бе минал в слой от студена вода. Може би не трябваше да влиза без облекло? Изкачи се метър-два нагоре и отново навлезе в топлия слой. Погледна нагоре, проследи посоката на канапа и видя, че “Фоти” междувременно бе пуснал котва. Сигурно е духнал морският и дрейфаме, помисли си той. С няколко движения на плавниците достигна канапа и го подръпна – отгоре му отговориха. Изпита приятното чувство, че не е сам. Горе го очакват, а вероятно следят и действията му с “морското око” – широка около трийсет сантиметра тръба със стъклено дъно. Спусната малко под водната повърхност, тя позволяваше да се наблюдава какво става под водата.

Марин подръпна три пъти, съгласно уговорката и капроновият канап се отпусна. Опита се да го измъкне от процепа, но безуспешно. Скалата навътре се стесняваше и бе невъзможно дълбокомерите да преминат. Заобиколи скалата и мина от другата страна. Видя уредите да стоят заклещени в цепката, недостижими за човешка ръка. Да беше взел канджата... Този двуметров здрав прът с метална кука накрая бе неотменим атрибут на всяко корабно оборудване. С него се закача плаващо въже, отблъсква се от кейовата стена при нужда, а тук би свършил отлична работа. Но канджа тук нямаше.

Реши да отреже канапа. Надяваше се тогава от собствената си тежест дълбокомерите да се откачат и да паднат извън процепа. Върна се отново на горната, полегата страна, сръза канапа на нивото на процепа и бързо заобиколи скалата. Видя приборите бавно да се плъзгат надолу по склона и да доближават ръба на подводната пропаст. Доближи ги с мощни движения на краката и ръцете, протегна ръка, но не успя да ги улови. Започнаха да падат в бездната.

Без да се двоуми, полетя след тях. Разстоянието осезателно намаляваше. Два метра, един... Внезапен студ сякаш парализира тялото му – бе навлязъл в нов, по-студен

воден слой. Със сетни сили улови с два пръста края на канапа и замря неподвижен. Наоколо бе синкаво-кафяв полумрак. Хвана се за отвесната скала и погледна дълбокомера – четирийсет и четири метра! Досега никога не бе слизал на повече от трийсет. Обзе го страх и бавно се заизкачва нагоре. Бе навлязъл в зоната на азотното опиянение. Азотът от въздуха в бутилките при налягане над пет атмосфери започваше да действа като наркотик. А и газовете от въздуха (предимно азот) се разтварят много по-лесно в кръвта. Дали ще трябва да прави декомпресия? Той стоя на тази дълбочина само няколко секунди... Но колко, не знаеше – подводният часовник висеше на края на канапчето заедно със самоделния им дълбокомер и с оловната тежест на лота. Той намота канапа на лакътя и китката си, стисна приборите в ръка, и като гледаше най-малките въздушни мехурчета пред стъклото на маската си, започна бавно да се издига заедно с тях, не забравяйки непрекъснато да издишва. Спреше ли да диша, въздухът в дробовете му щеше да се разшири, поради спадане на околното налягане при изплуването и можеше да ги разкъса. А това означаваше смърт! Усети как пулсът му заби в гърлото, главата му зашумя, стана му весело, после безразлично, но не престана инстинктивно да се движи бавно нагоре.

Внезапно някъде долу под него плавно се промъкна продълговата черна сянка. Чу леко пърхане, като от крила на морски скат. Риба ли е това? Нима има такива големи риби в Черно море? Това нещо имаше размера на кит, но не бе кит. Приличаше на подводница. Но как, като подводницата според бай Иван бе много по-голяма и освен това... бе потопена на дъното, а това нещо се движеше... Вероятно са зрителни халюцинации... Значи ме е хванало дълбочинното опиянение!... Трябва да изплувам!...

След няколко метра изкачване се почувства по-добре. Онова приятно, безгрижно настроение го бе напуснало, отново започна да мисли ясно и трезво. Без халюцинации. Само дето тялото му се бе вкочанило от студ. Погледна дълбокомера - показваше двайсет и два метра. Продължи бавно нагоре. Чувстваше, как постепенно преминава в по-топли водни слоеве.

Най-сетне премина ръба на отвесната скала. Ето я цепнатината, където се бяха закачили приборите! Той се хвана за нея като за позната дружка и изпита такава радост, сякаш се бе уловил за борда на кораба. До преди малко се страхуваше да не се заблуди в сумрака долу, но сега нещата ставаха други. Вече плуваше в свои води.

Поспря за декомпресия, преди да заплува по полегатия склон. Налагаше се да спре. Нужно бе, за да могат газовете от въздуха, главно азот, разтворен в кръвта му, да излязат постепенно с издишания от дробовете му въздух. Ако изплува бързо, той ще се отдели като мехурчета от бутилка лимонада, мехурчетата ще се съберат в голям мехур, ще тръгнат по кръвоносните съдове и като достигнат до тясно място, ще запушат кръвния ток. Появява се кесонна болест. Съответният човешки орган, останал без кръв, започва да загива. И ако се случи това да е сърцето или мозъка, последствията могат да бъдат тежки, дори смъртоносни. Всеки леководолаз е изучавал тези неща и ги знае... Затова постоя няколко минути на дълбочина около петнайсет метра, докато усети, че въздухът от дихателния автомат взе да идва трудно в гърдите му, после продължи нагоре.

На десет метра спря отново за декомпресия. Тук налягането на водата бе с половин атмосфера по-ниско и въздухът от бутилките идваше по-лесно – на всеки десет метра, налягането се променяше с една атмосфера. Постоя няколко минути на склона на скалата и когато въздухът отново намаля, дръпна телената щанга на резервата. Спасителният въздух нахлу с нормално налягане. Напълни гърдите му още в началото на вдишването, без да се налага да изсмуква въздуха, както допреди малко. Знаеше обаче, че има въздух само за около пет минути.

Огледа се. Силуетът на кораба се виждаше доста встрани. Заплува косо към него, на три метра под кила спря за последна декомпресия, после се хвана за перото на руля, постоя малко така, огледа водната повърхност да не би да идва лодка или друг плавателен съд и после с един тласък на плавниците проби блестящата водна ципа над себе си. Изтръска водата от ушите си и в тях нахлуха хиляди звуци. Пъхна мундука на шнорхела в устата си и заплува към спуснатия във водата трап. Там, стъпнал на средната степенка, вече го чакаше Ванката да поеме апарата му. Марин му подаде първо злополучните прибори, после свали тежкия баластен колан с нанизани десетина оловни токи от по един килограм на него, след това, както си беше във водата, разкопча токвата на апарата, свали го от раменете си и го побутна към Пирата. Той го подхвърли рязко нагоре, където го пое Диди и подаде ръка на Марин.

“Няма нужда” – рече той и се заизкачва тромаво по трапа. Щом подаде тяло от водата, свали с ловко движение плавниците и ги хвърли зад борда. Те шумно изпляскаха и стреснаха задрямалата на палубата Емилия.

Горе го очакваха с любопитство, но никой не го попита нищо. Диди го изтриваше с хавлиена кърпа. Чакаха да се съвземе. Виждаха, че е посинял от студ. Зъбите му тракаха, около устните му се бе очертала болезнена бледнина, а кожата му бе настръхнала като гъша. Той се плъосна безсилен и зъзнец върху горещия покрив на машинното, а той само дето не зацифтя, толкова бе нагорещен, но Марин не усети. Лежа по корем върху него разтреперан, докато го запари, после се обърна по гръб.

Когато се посъвзе, седна, а капитанът го погледна, помръдвайки въпросително с вежди:

“Защо влезе без облекло – виж се как си се свил като рибарски... – Той погледна към момичето и спря наред дума. – Казвай сега какво стана. Защо се забави толкова?”

Марин, все още с вдървени устни, заразказва. Каза им всичко. “До четирийсет и пет метра стигнах, пичове!” – рече гордо той, но премълча за краткотрайното си опиянение и за халюцинациите. Опасяваше се, че няма да му позволят второ влизане. Днес щеше да бъде първото подводно спускане на Ема в морето и той се надяваше да има удоволствието да я разходи пръв в царството на Нептун.

Тъкмо помисли за нея и тя се появи от кабината с чиния димящи кренвирши в ръце.

“Не си обядвал, Марине. Ние хапнахме, докато те чакахме.”

Тя стоеше пред него тъничка, стройна, с бяла тениска и тесни светлосини джинси с цепка под коленете. Едната ѝ ръка държеше чинията, а другата бе сложила на кръста си и стоеше неподвижна, сякаш бе богинята на изобилието. Тъмно-русите ѝ коси на едри вълни се спускаха по раменете, а продълговатите ѝ като бадем очи блестяха закачливо, но и малко насмешливо.

Той стоеше срещу нея и я гледаше с ням възторг. Така измина повече от миг. Сцената стана неудържима. Всички ги гледаха и едва удържаха смеха си. Когато корабът се залюля от внезапно повдигнала го вълна и тя залитна, като за малко не падна върху него, Дени приближи и прошепна така, че всички да чуят:

“Аполон стои смутен пред Афродита в невъзможност да разгадае усмивката ѝ!..”

Всички избухнаха в смях. Това вече бе много. Марин се извърна рязко, улови Дени пред кръста и като го завъртя, го хвърли през борда във водата. Той изкрещя във въздуха, предчувствайки хладната ѝ преградка, после шумно се плъосна по гръб, разпръсквайки струи вода върху им. Всички се разбягаха и запищяха, кикотеха се и се закачаха един друг, а капитанът и бай Вельо ги гледаха и се смееха беззвучно.

“Хайде, момчета, стига сте се закачали, ще се удари някой от тези боричкания. Починете си час-два да ви спадне храната и започваме работа. А аз и Ема през това време ще влезем да се поразходим под водата – нали днес е подводното ѝ кръщение!” –

рече капитанът, но тутакси улови отчаяния поглед на Марин и добави: “Впрочем не, Ема също току що обядва, не бива да влиза. После ще я разходи Марин – той и без това доста се поумори днес, така че няма да го използваме за работа...”

“Екскурзовод!” – изкиска се злорадо Дени, докато се изкачваше по трапа, целият обсипан с блестящи капчици вода. В отговор срещна презрителния поглед на Марин, който най-сетне пое чинията с кренвирши и тръгна към навеса да похапне. Седна на малката пейка до кръглата масичка, скована от дъното на старо буре и започна да дъвчи. Решението на капитана окончателно премахна мрачното му настроение. Обзе го странен трепет при мисълта за предстоящата подводна разходка. “Как ли ще изглежда тя под водата? Навярно ще е още по-красива – като русалка!”

Зает с подобни сладки мисли, той не усети кога излапа и последния кренвирш. Изчисти с коричка хляб лютеницата от чинията и я занесе в “миячката”. Това изобретение представляваше торба от дебела рибарска мрежа, закачена с въже за борда, така че постоянно да плува на сантиметри под водата. Там капитанът охлаждаше дините и бутилките бира за себе си и бай Вельо, но Ванката измисли и допълнително приложение на въпросната торба. Чиниите и тенджерата, мити по цял ден от вълните, ставаха по-чисти и от ресторантските. Ванката много се гордееше с изобретението си и сега работеше над второ – миячка за вилици и лъжици, но за тази цел се нуждаеше от плажната чантичка на Ема, която тя зорко пазеше, чула за проекта му.

Два часа по-късно целият екипаж се бе събрал под брезентовия навес в задната част на палубата. Капитанът бе разстлал на кръглата масичка скица на плитчините, която си бе начертал с помощта на стария рибар. Всеки от леководолазите си пречерттаваше скицата върху бяла пластмасова плочка с размери колкото лист от тетрадка. На нея може да се пише под водата със стъкларски молив. Неговият графит е много мек и пише дори върху стъкло. Капитанът обясняваше:

“Разпределяме цялата площ на девет надлъжни ивици, ето така. Всеки ще се спусне по два пъти, само аз – три. Ще ни теглят с акваплана. Ще плуваме няколко метра над дъното, а ако има високи скали, ще ги заобикаляме или ще минаваме над тях. Бай Вельо ще ни тегли бавно, така че да можем да отбелязваме на скицата мидените полета. С кръгче – по-малко или по-голямо - ще отбелязваме скалите сред тях, които могат да закачат трала. Аз съм го конструирал така, че да може да преминава над камъни с размер до човешка глава. Тях няма да отбелязвате... Въпроси има ли?”

“Капитане, ами ако видим подводницата? – попита Диди уж на шега, но очите му блестяха.

“Не се надявайте много на това, но, както ви казах и одеде, ако все пак някой я види, нека отбележи местонахождението ѝ на скицата, без да се отклонява. След това можем евентуално да слезем заедно да я разгледаме. И без самодейности! Никак не обичам своеволията! Тук сме на кораб, а не на увеселителна лодка. Мисля, че се разбрахме. И така, пръв ще слеза аз, след това Денко и Диди. Дежурни по спускане - Ванката и Марин. Ванка, не забравяй да направиш медицински преглед на всички преди спускането! И така, пригответе се!”

“Чичо Ваньо, ами аз кога ще се спусна?” – плахо попита Ема.

“Ще влезеш, има време. Денят е дълъг. Момчета, до пет часа ще трябва да свършим с огледа, защото, както знаете, днес ще бъде първото подводно кръщение на Емито. Досега е тренирала с акваланг само в басейн, но днес за пръв път ще види морето отблизо. По този повод ще си направим малко тържество на палубата. А сега, всички на работа!” – заключи той и заоблича неопрена си.

Два часа по-късно Диди, потреперващ от студ и със стичаща се по брадичката му вода, стоеше до масичката и с бялата плочка в ръка даваше пояснения на капитана, а той пък ги нанасяше на своята скица. Тя цялата бе нашарена с разни знаци, а сега попълваха най-западната ивица, което означаваше, че Диди е бил последен от групата и разузнаването е приключило. Утре започват истинската работа. Равни мидени полета за спускане на трала имаше достатъчно, миденият пласт бе доста дебел, а мидите – едри и пълни. Да ти е жал да ги правиш на брашно. (Е, довечера ще си опекаш една тенекия от най-едрите за мезе на бирата, ако капитанът позволи). Пък и онези търговци на риба може пак да купят някоя и друга касетка – за тях ще отделим най-едрите, защото те ги плащат два-три пъти по-добре от екарисажа.

Слънцето, отдавна преминало зенита, все още бе далеч от хоризонта. Морето бе тихо и ласкаво и се галеше като пеленаче. Подухваше едва доловим ветреца.

“Значи, ти казваш Диди, че си минал доста далече от височината, откъм източната ѝ страна?” – попита капитанът.

“Да, преведохте ме с акваплана на около петдесет метра от върха ѝ. Точно тук дълбочината е необичайно голяма, а после изведнъж става плитко, сякаш там скалата се е пропукала. Във всеки случай теренът е много пресечен и не става за тралене. Но пък е страхотно красив! Такива проломи и фиорди не бях виждал!..”

“Аз също минах встрани от върха, но от западната му страна и се надявах, че ти ще можеш да минеш над него, но нищо, места за тралене имаме достатъчно – оттук ще изкараме най-малко петдесет тона миди. По сто лева тона... Прави сметка! Ще върнем изцяло парите на банката за оборудването, че ще останат и за компресора... – капитанът се усмихна доволен и приятелски тупна Диди по рамото. – Дени стегна ли бокса за подводни снимки?”

“Сега го приготвя – обади се Емилия, която минаваше край тях – Марин ще ме снима с него под водата. Ние сме готови. Можем ли вече да влизаме?”

“Знаеш правилата. Попитайте дежурните по спускане – нека да проверят апаратите и оборудването ви. А на медицински преглед минахте ли? Как така не! Без преглед никой няма право да се спуска! Бягай при Ванката!”

“Медицинското лице “ на борда бе Пирата. Той бе син на лекар и сам се канеше да следва медицина, ако го приемат. Беше се научил да мери кръвно налягане, да прислушва сърце, да прави превръзки и дори се хвалеше, че може да “бие” и инжекции, но никой не пожела да се увери лично в това. Можеше също така да проверява проходимостта на евстахиевите тръби посредством ново негово изобретение – една счупена на две лекарска слушалка – единия наушник пъха в ухото си а другия – в ухото на изследвания и го кара да преглъща или да надува ушите си със стиснат нос. Чуе ли изпукване, значи тръбите са проходими и няма опасност от спукване на тъпанчето при спускане на дълбочина. Защото щом налягането на водата издуе тъпанчето навътре, евстахиевите тръби, които свързват фаринкса със средното ухо, при преглъщане се отварят и пропускат въздух от дихателния автомат с налягане, равно на околното, който влиза в средното ухо и изравнява налягането от двете страни на тъпанчето. Ако не може да го изравни, което се случва при настинка или гърлобол, когато Евстахиевите тръби са оточни и не се отварят, при спускане на дълбочина се появява болка в ухото. Тогава леководолазът трябва да изплува метър-два и да се опита да изравни налягането: ако не успее с преглъщане, трябва да стисне с два пръста ноздрите си през маската и да надуе ушите (ето защо леководолазите ползват маски с чупка за носа). Най-често това помага. Ако и тогава не успее, просто трябва да прекрати спускането и да излезе на повърхността. Прояви ли упоритост и продължи да се спуска, болката в ухото (или ушите) става много силна, докато в един момент тъпанчето се спуква, появява се силна болка и ужасен шум в ушите, студената вода нахлува в

средното ухо, силно раздразва центъра на равновесие (лабиринта) и се появява тъй наречената “лабиринтна атака” – водолазът загубва ориентация, не може да прецени кое е горе и кое – долу, появява се виене на свят, гадене, дори повръщане. Повръщане в дихателния апарат е равносилно на задушаване. Има доста случаи на упорити гмуркачи, които са спуквали тъпанче и вместо да изплуват нагоре, тръгват в обратна посока и са се загубвали, а това, при липсата на въздух, означава само едно – удавяне. Отделно от това, ако водолазът бъде спасен, следва инфектиране на ухото от морската вода, която съдържа милиони бактерии, и продължително лечение с инжекции. А обикновено след това слухът на “спуканото” ухо леко намалява.

Всичките тези неща се изучаваха във леководолазния курс към ДОСО, където преподаваше лекар-специалист и никой от курсистите не смееше да пренебрегне медицинския преглед.

Ето сега Ванката бе седнал важно на пейката до Марин и му прислушваше сърцето. Ема приближи плахо и зачака реда си.

“Пулсът ти се ускори, защо така, Марине?” – с престорено удивление запита “докторът”. – Сигурно и кръвното ти се е покачило. Я дай пак да го измеря!”

“Я стига! Нищо ми няма!” – отвърна позасрамен Марин, поглеждайки косо към Ема, която се правеше, че не е чула забележката.

Тя седна на пейката до Ванката и подаде ръката си.

“Първо да прислушам сърцето! – важно изрече Иван и повдигна слушалката! – Разкопчейте си, ако обичате, блузката. – Ема я разкопча. – И сутиена, моля...”

“Нещо друго не искаш ли?” Това ъгълче тук ти стига!” – и тя повдигна нагоре оскъдния сутиен.

Ванката въздъхна скръбно, но се задоволи и с това...

“И твоето сърце бие ускорено. Вие, какво, да не страдате с Марин от една и съща болест!”

“Хайде, мери ми кръвното и приключвай! – скара му се тя. – Как няма да ми се ускори пулса, като ме ядоса. Сутiena му се приискало да си сваля. А нещо друго да поискаш?”

След минута цялата команда се бе събрала под навеса. Дени носеше недовършения подводен фото-бокс с надеждата, че докато трае “тържеството”, ще успее да оправи салника, откъдето проникваше вода.

Марин, вместо да стяга екипа си, седеше на носа и нещо пишеше в тетрадката си. Той все пишеше – ту стихове, ту разкази и сега изглежда готвеше някаква изненада, защото загадъчно се усмихваше.

“Момчета... и ти, момиче! – засмя се капитанът. – Днес е първото истинско подводно спускане на моята племенничка и ваша приятелка, която всички ние толкова много обичаме...”

“Едни по-малко, други – повече!” – подметна Дени и погледна към Марин, който се направи, че не чу и продължи забързано да пише.

“Нека ѝ пожелаем успех в леководолазното дело – еднакъв брой влизания и излизания, какъвто е девизът на леководолазите. А от името на целия екипаж, позволете ми да ѝ подаря това подводно електрическо фенерче. Успех, Еми!” – и капитанът стисна ръката ѝ.

Долетелият изневиделица Диди плисна кофа морска вода върху прилепналия ѝ неопренов костюм, в който изглеждаше още по-грациозна и стройна.

“Диди, ще ти скъсам ушите!” – викна уж разгневена Ема.

Марин остави най-сетне химикалката, зае преднамерено тържествена поза и започна речта си:

“Приятели, скъпа Еми, дойде мигът, в който ти ще слезеш в подводното царство, за да почувстваш отблизо красотата и величието на морето, което ти познаваш само отгоре. А всъщност морето е долу, под водата. Тук природата е създала един от най-чудните музеи на Земята. Той е може би най-богатия и разнообразен музей в света! Тук си дават среща уникални образци както на флората, така и на фауната, на геологията, на археологията...Тук се издигат величествени скали, достойни за четката и на най-големите художници, пейзажи, които дори Рембранд с готовност би нарисувал...”

“Рембранд не е рисувал пейзажи, а освен това не може да далдисва...” – забеляза с опит за висш хумор Диди, но никои не му обърна внимание. Марин продължи:

“Тук са най-богатите образци на археологията, тази майка на историята. Бледнеят всички музеи на света в сравнение с този най-богат музей, който лежи под нас...”

“Къде, тук под нас ли бе?” – прави се на глупак Ванката.

“Не бе, това е в преносен смисъл” – сръга го Диди.

“Морето грижливо е запазило от алчните ръце на грабителите и браконieri може би най-ценните образци на човешкото изкуство и култура – продължи вдъхновен Марин и всички го слушаха с удоволствие: имаше дарба, момчето, може би един ден ще стане писател... – Същевременно подводният свят е гробница на безброй плавателни съдове, жертва на природните стихии или на войните... Това е един нов свят, скъпа Еми, неизвестен, пълен с красота, багри, живот и движение. Едва когато го видиш, ще осъзнаеш колко много би загубила, ако бе останал неизвестен за тебе. Осъзнаваш колко по-бедни са хората, които смятат, че на Земята има само един свят – този, в който са се родили, без да подозират, че има и друг, по-суров, но по-красив, по-величествен, девствен и тази му именно девственост го прави толкова привлекателен...”

“Е, много го задълба – обади се Дени – Ако продължиш още малко, има опасност да пропуснете разходката...”

“Свършвам. Потънал в този свят, ти чувстваш, че си един от първите хора, осмелили се да проникнат зад тайнственото му було и това те прави неизказано щастлив. Тогава осъзнаваш, че Природата, стъписана от твоята дързост, ти възлага велика задача – да покориш този свят, да откриеш този нов, “седми континент” на планетата. На добър път, скъпа Еми, желаем ти успех!”

Марин млъкна, пристъпи към момичето и протегна ръка. Тя щастлива я пое.

“Ами целуни я, де! Поводът си заслужава!” – подхвърли Дени.

Марин пристъпи с появила се внезапно смелост и целуна Ема по двете зачервени от вълнение бузи. Всички заръкопляскаха. А най-много самият той.

“Хайде, Марине, Еми, пригответе се, че ще мръкне...” – прекъсна ръкоплясканията капитанът. – Вземете по-леки апарати – Еми да сложи еднобутлковия, а ти довърши твоя от преди обед. Няма да се бавите много – десетина минути. Ще ви теглим с акваплани с общо въже. Ще ви прекараме над онази, високата скала – там е най-красиво. Дени, готов ли е фотобоксът? Не? Жалко. Завържи за въжето още един акваплан. Бай Вельо, ще държиш този курс. Марине, като стигнете до акваплана, дръпнете въжето, щом сте готови. В случай на опасност, знаеш – често и многократно подръпване. Тогава спираме ход и ви изтегляме. Не забравяй да подсещаш Емито да изравнява налягането! Хайде, приятна разходка. Не повече от десетина-петнайсет минути. И без своеволия! Марине, поверявам ти Ема, а знаеш, че тя цена няма!”

Дени отиде до рундука в кабината, вдигна капака му и извади оттам един акваплан. Тази еднометрова пластмасова плоскост с форма на самолетно крило, с две дръжки за ръцете отгоре и халка за въжето отпред, бе отлично средство за бързо придвижване под водата, стига да има кой да те влачи, разбира се. И то с бавен ход – с бързоходен катер това не ставаше. Управлението му бе лесно – наклониш предния край

на крилото надолу и се спускаш към дъното; повдигнеш края нагоре – изкачваш се. Завой наляво и надясно се прави по-трудно – трябва да се извъртиш странично, но и това се усвоява лесно. Това просто приспособление върши отлична работа при разузнавателни плавания или разходки, ако разбира се има добра видимост.

“Ще взема и фенерчето” – каза Емилия и закачи на колана новия си подарък. Не можеше да му се нарадва...

“По-добре вземи нож – отвърна Марин. – По може да ти потрябва.”

“Ти нали имаш нож? За какво ни са два?”

“По правило леководолазът трябва да носи нож под водата. Забрави ли?”

“Е, хайде сега! На разходка отиваме...”

“Добре, слизаме. Виждала си как го правим: сядаш на борда и се претъркулваш назад във водата. Държиш маската си да не се изхлузи от лицето ти от водната струя. Гледай мен!”

Двете фигури, облечени в черни неопренови костюми, една след друга цамбурнаха във водата и после само мехурите въздух показваха, че под повърхността й има хора.

Ема бе поразена от гледката. Висеше, разперила ръце и крака като парашутистка след скок, спряла дъх от захлас. Никога не бе виждала такава красота и толкова бистра вода! Тя хвана Марин за ръката и се опита със знаци да изкаже възторга си. От мундшука на дихателния й автомат се чуваше възторженото й мучене. Марин кимна с глава, после приближи и сложи зад тила й ластичето, което придържа мундшука, предпазвайки го от случайно изпадане от устата. Посочи с палец надолу: “Слизаме!”

Хвана я за ръка и плавно се запускаха в широка спирала към дъното, където един до друг жълтееха аквапланите. Зад тях бе голямата дълбочина с издадената скала, където се бяха закачили приборите. Там дълбината тъмнееше в мастилен полумрак. Над пропастта като страж стоеше високата скала.

Марин и Ема уловиха аквапланите и едновременно дръпнаха рязко въжетото. Корабът бавно потегли. Много странно бе да гледаш кораба отдолу. Виждаше се само потопената под водата част и въртящия се винт, който шумеше над главите им като ръчна мелничка за кафе, рисувайки блестяща диря от въздушни мехурчета.

Двамата летяха плавно над дълбочината. Изведнъж се появи плитчината и склонът тръгна нагоре. Те се носеха на няколко метра над дъното към върха на възвишението, завършващо с правоъгълна скала, обрасла с брадати водорасли. Около тях се гонеха ята пъргави лапини. Макар вече веднъж да бе видял това чудно кътче, сега то се стори на Марин още по-красиво. Ема въртеше глава насам-натам, запленена от невиданата гледка.

Всеки човек, който е имал щастливата възможност да е роден или да живее край морето и умее да се гмурка в неговите изумрудени пазви, би изпитал същите възторжени чувства. Дори човек да не е романтик, да е груб по природа, също не би се сдържал и би изразил със спонтанна радост своето възхищение от съприкосновението с морето и неговия невероятен подводен свят! Морето променя човека – прави го твърд, закалява го, още от рано му показва своите прищевки и стихии, но същевременно разкроява душата му, прави я романтична и чувствителна. Човек започва да цени красивото, да го пази и създава. Който е живял край морето и е опознал могъщата му и нежна стихия, той се влюбва в него и напълно му се отдава. И нека бъде уверен, че тази любов ще бъде взаимна. Морето обича тези, които го обичат. Само на тях то разкрива дивните си красоти и тайни кътчета, само на тях позволява да надзърнат там, където другиму не е разрешено. И тази любов ще остане за цял живот!

Такива мисли минаваха през главите и на двамата, докато се носеха един до друг над невероятния подводен пейзаж.

Корабчето бавно ги водеше успоредно на широка пукнатина в скалния склон, подобна на малък каньон. Те наклониха аквапланите надолу и плавно се спуснаха в каньона. От двете им страни, тъмнееха отвесни стени, отстоящи на двайсетина метра една от друга. Марин погледна дълбокомера. Дълбочината бе двайсет метра.

Тук каньонът правеше плавен завой и те го последваха. Внезапно тъмна скала препречи каньона и те трябваше рязко да наклонят аквапланите нагоре, за да не бъдат забити в тази неочаквана преграда. Изплуваха твърде бързо, така че едва успяваха да изравнят налягането. Да даде сигнал за опасност с подръпване на въжето бе невъзможно. То се бе обтегнало до крайност вследствие на рязкото изкачване. Въпреки това черната грамада приближаваше главоломно. До нея останаха десетина метра. Нямаше да успеят да я “прескочат”. Въжето щеше да ги блъсне в обраслото ѝ с миди туловище и тогава...

Марин нямаше време да мисли дълго. Пресегна се и изтръгна акваплана от ръцете на Ема, после пусна и своя. Олекотени те изплуваха нагоре и скоро се изгубиха над тъмната грамада.

Марин бе прегърнал Ема през кръста, сякаш боейки се да не я изгуби, после двамата се огледаха наоколо. В миг проумяха, че пред тях бе подводницата.

Висяха безмълвни над нея и я съзерцаваха с внезапно появил се боязън. Огромният ѝ корпус бе здрав, но винтът отзад стърчеше изкривен и счупен, а зад него зееше широка пробойна.

Когато смайването им премина, шумът на корабния винт се чуваше някъде далече. Да го гонят, бе безсмислено. Все пак Марин се надяваше, че като видят изплувалите акваплани, ще се сетят и ще се върнат. А сега трябваше поне да закачат плаващ маркер на подводницата, но те не носеха нищо подходящо.

Хванати за ръка двамата бавно се приближиха до лежащото на дъното чудовище. То бе легнало, леко наклонено на дясната си страна, неподвижно като труп на кит и те отново изпитаха внезапен боязън. Един миг стояха в нерешителност, после Марин стисна ръката на девойката и заплуваха към стърчащият над палубата купол. Оттук можаха да обхванат с поглед целия корпус. Дължината ѝ бе около четиридесет метра, а широчината около пет-шест. Приличаше на голяма черна пура, но заострена отпред. Цялата тази грамада бе обрасла с пласт миди и морски жельд, но черната стомана сякаш прозираше под тези калугерски одежди.

Така, плувайки бавно един до друг, стигнаха до люка на купола. Той бе отворен. Значи екипажът е напуснал подводницата, но едва ли се е спасил в бурята. Марин се хвана за ръба на люка и надзърна в купола. Вътре бе полутъмно и тясно като в асансьор.

В миг усети нечие докосване по рамото и се обърна рязко, настръхнал като вълк. Беше Ема. Правеше му знаци да се махне оттам. Това му послужи като стимул да преодолее страха си и той сякаш напук, бавно навлезе в купола. Под него имаше метален капак, който вероятно водеше към междинен шлюз.

Внезапно оскъдната светлина, която струеше през отвора на люка се затъмни. Той погледна нагоре и видя Ема да влиза при него. Протегна ръка и я придърпа към себе си. За да има опора, се бе хванал за някаква скоба на стената. За негова изненада тя не бе обрасла с полипи, а блестеше с матовата си метална повърхност. “Дали не отваря шлюза?” – помисли си Марин и я дръпна към себе си, но тя не помръдна. Настрани се завъртя леко, после се чу метално изщракване и докато осъзнае какво става, капакът на люка се затвори с плавно жужене и настана пълен мрак.

Марин изпадна в ужас. Замята се като звяр в клопка, но навсякъде срещаше все същите метални стени. Затърси с ръце Ема. Тя бе приседнала някъде долу и когато той я задърпа към себе си, почувства яростна съпротива. Когато успя да откачи фенерчето

от колана ѝ, тя разбра, че това е Марин. Светлината ги ослепи. Ема закри маската си с длан и когато после я свали, видя Марин трескаво да оглежда всички ъгълчета на малкото преддверие. При всяко докосване на водолазните бутилки до стената, стоманената грамада отговаряше с глух кълнатеж.

Внезапно Марин вдигна пръст до устата си и се ослуша. Ема замръзна от ужас. Чуваше се тихо свистене и те с изненада установиха, че нивото на водата бе спаднало значително. Нима бе от издишания въздух? Толкова много? Невъзможно! Та те бяха тук от минута, а водата достигаше вече до маската и тя бе започнала да се замъглява. Скоро достигна до гърдите му. Той свали поглед към Ема и едва не извика от изненада – тя бе свалила мундщука от устата си и дишаше въздуха в купола. Той посегна импулсивно да го пхне в устата ѝ, но тя извика:

“Но защо, въздухът е хубав!” И млъкна, поразена от собствения си глас. Той прокълнтя като в бъчва, рязък и тревожен като стон.

Марин също свали мундщука от устата си, пое предпазливо въздух, и като се убеди, че наистина е добър, задиша с пълни гърди. Нищо не се случи. А този въздух трябваше да е на повече от осемнайсет години!

Водата бързо спадаше, тихото свистене се чуваше още по-ясно и когато и последната капка се търкулна в сифона на пода, капакът на пода с леко изпукване се отвори. Марин притисна гръб в стената, а Ема се свря ужасена в прегръдките му. Фенерчето висеше от колана му и хвърляше кръг светлина в черния отвор на шлюза. Така вцепенени те стояха почти минута, ослушвайки се в полумрака, но нищо те се случи. И двамата мислеха за едно и също.

“Нима подводницата е обитаема? Нима е вярно всичко онова за тайнствените радиопредавания?”

Марин пръв се окопоти и насочи лъча на фенерчето към отвора под себе си. Видя отвесна метална стълба. Свали плавниците от краката си, хвана Ема за ръката и бавно заслиза по тях.

“Ти луд ли си? – пошепна му Ема. – Ако тук има хора, то те ще са врагове! Марине, да се махаме!”

“Как да излезем, нали виждаш, че сме затворени! Имаме само един изход. Първи да срещнем опасността, вместо да се оставим тя да ни изненада.”

“Но какво ще направим с голи ръце? А те, ако са шпиони, сигурно са въоръжени!” –шепнеше тревожно тя.

Въпреки това го последва по тясната стълба. Водолазните апарати бяха почти празни и не тежаха кой знае колко. Те почти не ги усещаха, попаднали в това неочаквано приключение.

“Имам ли право да рискувам живота на това момиче? – мислеше си той, докато слизаше. – Но какво друго бих могъл да направя? Да я изведа навън не мога? А дали наистина не мога? Направих ли всичко възможно да се измъкнем от купола навън? Той неочаквано установи, че през цялото време несъзнателно се е стремил не навън, а навътре! Искаше, отчаяно искаше на всяка цена да разкрие тайната на подводницата. На всяка цена ли? С какво право рискуваше живота на това невинно момиче, имайки при това претенцията, че го обича? Внезапно се сети за другите, там горе на кораба. Погледна подводния часовник-дълбокомер. Изминали са двайсетина минути. Със сигурност вече са открили, че ги няма!

Едва сега той започна да осъзнава цялата сериозност на положението. Сторил бе голяма, недопустима за един леководолаз грешка. След като обаче вече бе сторена, той не можеше да устои на изкушението да разгледа тази загадъчна подводница, в която бе проникнал неочаквано, а засега и безопасно. У него отново се разгоря онази жажда за авантюри, за приключения, колкото и опасни да се те. “А защо трябва да смятаме, че

подводницата непременно е обитаема?” – мислеше напрегнато той. – Може всичко това да е останало още от немците. – Той чу зад гърба си метално изшракване. Капакът, който ги бе пропуснал, се бе затворил, и веднага след това се чу клокочене на вода – шлюзът отново се пълнеше. Това херметично “антре” позволяваше да се влиза и излиза от подводницата по всяко време. Нима е възможно такава безотказна техника да е останала още от времето на немците? Отпреди осемнайсет години? Защо не, от немците всякакви чудеса могат да се очакват! Но... източникът на енергия? Кой акумулатор може да издържи толкова години? Явно нещата не се връзваха. Ами тайнствените радиопредавания? Трябваше със съжаление да констатира, че подводницата по всяка вероятност е обитаема. “Ето защо – напред! Само напред!” – мислеше си той.

Марин все пак бе почти убеден, че в този момент в подводницата няма никой. Не бе възможно при този шум никой да не се появи. Но тогава... къде са се дянали обитателите ѝ? Как идват и си отиват на цели дванайсет мили от брега?

В този миг той забеляза на стената ключ и го завъртя. От тавана бликна бяла неонова светлина, която се стовари като бич през очите им. Когато посвикнаха, се огледаха наоколо. Точно срещу тях се виждаше елипсовидна врата. Марин развъртя винта, бутна я и се озоваха в тесен коридор, наричан на корабите канижал, водещ косо надолу. Подът бе леко наклонен наляво. “Това е, защото подводната лодка е полегнала на десния си борд, а носят ѝ е леко вирнат нагоре...” – помисли си. Значи канижалът води към задната част на кораба. Преди да тръгнат по него, той се пресегна и запали лампите, а после помисли, върна се и изгаси светлината в първото помещение. Трябваше да пести енергията, а и... ако някой дойде, не биваше да се досети, че тук има хора...

Тръгнаха бавно по канижала. От двете му страни, вляво и вдясно, имаше също такива елиптически херметични врати, но той не ги отвори. Канижалът завършваше със също такава врата, каквато имаше и в началото му. Марин се поколеба, дали да я отвори, защото, ако се съди по разрушения винт и пробойната до него, мината е разрушила задната част и вероятно тя бе разхерметизирана. Вгледа се обаче във кръглата ръкохватка на вратата и установи, че ръждата бе грижливо почистена, а винтът – гресиран. Без усилия го развъртя и отвори вратата. Светна лампите и се огледа. Машинно отделение. Протегна ръка на Емилия, въведе я вътре. Кой знае защо, тук сред дизеловите машини той се почувства по-спокоен и ѝ помогна да свали апарата от гърба си. После свали и своя.

“Марине, да ги скрием там отзад! – посочи тя зад едни сребристите решетки.

Вече значително олекнали, те се върнаха в канижала. Марин взе да отваря една след друга елиптическите врати. Първата водеше към нещо като склад, втората бе кухня и трапезария, а третата не се отваряше. Над нея той съзря надпис на немски. “Радиокабина! – трепна младежът. – Може би оттук са се водили загадъчните радиопредавания!” Следващото помещение бе най-голямо и в него имаше два реда метални койки, поставени една над друга с безукорно опънати сини одеала. Вероятно това бе спалното помещение на екипажа. Ема забеляза пепелник на малката масичка и приближи. Вътре имаше угарка. Марин внимателно я взе и се взря в надписа ѝ – американска! Нима немците са пушили съюзнически цигари?

Така достигнаха до помещението, откъдето бяха влезли. В предния му край имаше също такава херметична врата и като минаха през нея, видяха къс канижал. Вляво и вдясно имаше по една врата и в дъното – трета. В носовия сектор бе разположен командния пункт. От тавана му висеше дебела, завършваща с окуляр тръба, с две ръкохватки в края ѝ. Перископът.

Първата бе заключена, а другата се оказа добре подредена cabina. Тя, като че ли наскоро е била обитавана. Четири удобни стола, неподвижно закрепени за пода,

тапицирани с тъмно-червена кожа, канапе, небрежно оправено, до него – нощно шкафче с пепелник върху него. Марин погледна в купчинката фасове – същата американска марка. Пепелта на една от цигарите, втикната в цепката на пепелника, дори не се бе разсипала и бе запазила цилиндричната си форма – сякаш някому се е наложило да я остави и всеки момент ще се върне. Марин неволно погледна към вратата, но никой не влезе. Нямахше съмнение – наскоро тук е бил някой. Не е възможно след тази експлозия в задната част, пепелта от цигарата да остане непокътната. Същото вероятно си мислеше и Ема, защото запита шепнешком, доловила тревогата му:

“Да не би тук да живее някой?”

“Добре, но къде е той и защо не се показва? – също така шепнешком попита Марин. – А ако не е на подводницата, къде е и как е достигнал до брега, с плуване ли? Това са дванайсет морски мили – над двайсет километра!”

Въпреки това, той бе вече напълно сигурен, че подводницата служеше за убежище някому. Врагове или пък наши хора я посещаваха периодично. Безупречната работа на механизмите, загадъчният енергиен източник, угарките от американски цигари в пепелниците... И все пак, как се опресняваше тук въздуха? Този запас от въздух не е неизчерпаем! Как си доставяше храна тайнственият обитател, какво пиеше. Знаеше се само какво пуши. Засега на тези въпроси Марин не можеше да си отговори.

Мислейки напрегнато, той приседна на облегалката на стола. Обхвана с две ръце лицето си и дълго стоя така.

“Недей, Марине, не се притеснявай за мене – докосна Ема ръката му. – Страх ме е, но ще бъда с тебе! Достатъчно смела съм и ако трябва, ще се отбраняваме!”

“Ще се отбраняваме ли? С какво? Стигне ли се дотам... Нима не разбираш, че аз съм виновен за всичко? Аз те въвлякох в тази авантюра, аз съм те осъдил може би на смърт, а трябваше да отговарям за тебе... и то не само докато си с мен, защото... не разбираш ли, Ема...” – Той я бе стиснал несъзнателно с яките си пръсти за рамото и почти крещеше: “Длъжен съм да отговарям за тебе, защото... не само защото си с мене под водата!...”

Той я гледаше настойчиво в очите и прочете отговора. Зърна малката радостна искрица, която блесна в тях и внезапната влага, която я удави. Ема не издържа на напора на множеството емоции през този ден и заплака, заровила главица в гърдите му. Марин я галеше по влажните коси и се мъчеше да я успокои. Наведе се и тихо я целуна по мократа от сълзите бузка, в резултат на което тя ревна още по-силно. “Нека си поплаче – мислеше й той, - по-скоро ще й мине...”

Нямаше време за бавене – трябваше да се направи нещо. Върнаха се в машинното отделение. Трябваше да се измъкне от тази гробница и да потърси помощ. Знаеше обаче, че въздухът му е на привършване. Защо ли не взе пълен акваланг? Кой можеше да предполага! Малкият еднобутилков апарат на Ема бе доста олекнал и вероятно имаше още по-малко въздух. Но колко? Нямаше манометър да го измери. Потърси из машинното, но не откри, освен няколко големи стационарни манометъра, монтирани на агрегатите. Не вършеха работа.

Според грубите му пресмятания, имаше въздух за около пет минути – не бе отворил още резервата. Това обаче бе твърде относително, защото консумацията на въздух е в зависимост от дълбочината, а тук бяха на не по-малко от двайсет метра. Покрачи замислен напред-назад по тясната пътечка между агрегатите и реши да рискува. Щеше да излезе със своя апарат и да пести въздуха максимално. Надяваше се, че ще му стигне, колкото да излезе от шлюза на подводницата и да изплува догоре, да даде знак на корабчето... ако го забележат или, ако не успеят, да остави знак и да се върне обратно тук. Не бе възможно Ема да го придружи – въздухът й щеше да свърши

още в люка – най-добре бе да се скрие някъде тук. Налагаше се да поемат този риск. Друг изход нямаше.

Ема го придружи до шлюза.

“Марине, дано ги откриеш! Дори да се далече, доплувай, ти можеш! Те сигурно още ни търсят...”

“Разбира се. Не се съмнявай! А ти... върни се в машинното и се скрий някъде зад решетката. Преди това заличи всички следи, които сме оставили. И не забравяй да изгасиш лампите. Не искам да кажа, че някой може да дойде, но за всеки случай...”

“Разбира се, не се безпокой! Почакай малко!... – Тя хвана ръката му и я задържа. Марин се обърна. – Чакай да огледам... дали ти е в ред екипировката...”

Черният неопренов костюм бе ледено студен. Тя плъзна ръка по гърба му, достигна до тила, разроши леко косата му, почувства топлината на мускулестия му врат, после внезапно наведе надолу главата му, надигна се на пръсти и едва-едва докосна устни до бузата му. Зачака в уплаха как ще реагира на ласката му. Марин се наведе и ѝ отвърна по същия начин. После осъзнал, че мигът бе много натежал, той рязко се обърна и се заизкачва по стълбичката нагоре.

Сравнително бързо откри ръчката за изпомпване на водата от шлюза и зачака. Когато той се изпразни, капакът над главата му изщрака. Той го повдигна и влезе в още мокрия шлюз. Завъртя познатата му вече ръчка и шлюзът взе да се пълни с вода. Щом достигна до гърлото му, пое дълбоко дъх и налага мундщука. След малко се чу същото онова метално изщракване и люкът се откряна. Оттам се промъкна оскъдна светлина. Пътят му към свободата бе отворен. Избута капака навън и се измъкна от отвора. Постара се да го остави в същото положение, както го бе заварил. После тръгна нагоре.

Изплуваше с най-малките въздушни мехурчета. Погледна към повърхността – водната ципа блестеше седефена. Там горе бяха приятелите му, майка му, баща му... Той си помисли, че едва сега се сети за родителите си... Те едва ли подозираха какво се случва с него в този миг. Внезапно почувства неопишуема радост от свободата, от това, че се бе освободил от клопката на тази стоманена пура. И в същото време изпитваше мъчителна болка, че Ема е все още там.

Когато наближи последните два-три метра, свали шнорхела от колана и захапа мундщука му. Щом главата му проби водната повърхност, задиша през него – трябваше да пести въздуха. Надигна глава и се заоглежда. Два пъти се завъртя около себе си, търсейки с жаден поглед корабчето, но не видя нищо. Макар да допускаше, че и това може да се случи, не предполагаше, че толкова много ще го огорчи. Продължи да се оглежда, но нямаше жива душа. Дори чайки нямаше. Тежки, ниски вълни лениво се гонеха... Слънцето клонеше към залез. Не се виждаше нито бряг, нито нищо. Само вода – безкрайна вода. За пръв път се почувства в морето нещастен. Досега винаги му бе носело радост.

Той тайно се надяваше, че още щом излезе от подводницата, ще зърне над себе си подводната част на кораба, открояваше се като върху телевизионен екран, представяше си как безшумно ще изплува, тихо ще се качи по трапа и ще се появи пред тях, сякаш нищо не се бе случило. Заповядайте, щеше на каже в нашия подводен бар – Еми остана да направи кафето... А те ще закрепят от радост, ще започнат да го разпитват и прегръщат... После ще грабнат апаратите и всички вкупом ще се втурнат надолу...

Сладки мечти!... Вместо бял кораб, отгоре го посрещна мрачно, ветровито време. Слънцето вече се скриваше зад червено зарево. Вероятно вече бе минал повече от час от тяхното изчезване... Мъка стисна сърцето му. Нима са се отказали да ги търсят? Нима са ги помислили за загинали? Толкова скоро? На тяхно място щеше тук да спи, щеше да влезе под водата да ги търси, докато ги открие – живи или

Внезапно се досети, че на борда вече нямат пълни апарати. Може би са отишли на брега да заредят и пак ще се върнат! Дали не идват?

За миг му се стори, че на не повече от миля, зад надигащите се вълни зърна носа на малък кораб, а после малко встрани на още един. С няколко мощни движения на големите плавници, той, подобно на делфин в делфинариум, се издигна до гърди над водата, вперил поглед нататък и установи, че това не бе мираж. Някакъв плавателен съд идваше насам. Дива радост го обзе. Вдигна ръце високо над себе си и ги размаха, издигайки се над водата с бързи движения на плавниците.

“Ехе-е-е-й! Насам! Наса-а-а-ам! – викаше той с все сили и се задавяше от плискащите в лицето му вълни. – Тук сме! Живи сме! Наса-а-а-м, капитане! Дени-и-и!”

В този миг усети, че нещо здраво го стисна за краката и го дръпна надолу. После го стисна през гръдния кош, обхващайки и ръцете, а мундшукът на автомата му бе втикнат насила в устата. Всичко бе така неочаквано, че отначало помисли, че сънува. Маската му бе притисната в тъмен неопренов костюм и не можеше да види нищо. Напрягна всички сили в опит да се освободи, но напразно. Вероятно го бе отвлякъл гигант.

Мисълта му трескаво заработи. Вероятно са били проследени. Заловили са Ема. Това със сигурност са врагове - други не можеха да бъдат! Но как са пристигнали дотук? Онзи кораб между вълните... Почти беше сигурен, че това бе “Фоти”!... Но едва ли са пристигнали с него – той бе твърде далече... Почувства болка в ушите. Преглътна и болката изчезна. Спускаха се. Дали отново в подводницата? С дълбочината въздухът взе да не му достига. Смучеше с все сили, но бутилките не пускаха. Трябваше да дръпне щангата на резервата, но ръцете му бяха стиснати в желязна хватка. Почувства, че се задушава. В ушите му се появи шум, подобен на вибрация... Като от плавници на подплашена морска котка! На подплашена... Същият шум бе дочул днес преди обед, когато му прилоша след гонитбата на дълбокомерите в бездната... Нима отново му прилошава? Вероятно от липсата на въздух или пък от дълбочинно опиянение... Почувства, че ръцете, които го държаха, леко охлабиха хватката. Възползвайки се от това той с рязко движение обърна главата си настрани. Последва такава яка “прегръдка”, че костите му изпукаха.

Но и за този кратък миг той успя да види, че плуват към една малка подводница – съвсем малка, много по-малка от онази, потъналата, блестяща със сребристия си корпус, тя чакаше неподвижно, насочвайки ги с носовата си светлина. Видя и една грамадна ръка в неопренов костюм, която здраво го стискаше през кръста. Това бе напълно достатъчно, за да се убеди, че е пленен.

Вибриращият шум се усилваше. Значи не е било халюцинация онова, което бе зърнал тази сутрин! Била е тази малка подводница!... Това означаваше, че Ема е в голяма опасност! Трябваше да я спаси, дори с риск за живота си!..

Почувства, че го вмъкнаха в някакъв шлюз, после водата зашумя с познатото му свистене. Апаратът му вече не пускаше въздух, но той не можеше да изплюе мундшук, защото ластикът, минаващ зад тила му го притискаше здраво към устата. Почувства, че се задушава и започна отчаяно да се мятва и да мучи, но похитителят не му обърна внимание. Сложиха го върху някакво легло и той почувства, че губи съзнание. Усети лека, щипеща болка в ръката и... започна да пада. Падаше, падаше и все не можеше да падне... Най-после потъна в мек, лепкав пух. В главата му кънтяха звуци като в баня, после всичко се стопи и изгасна.

Остана само смътна тревога в душата му.

* * *

Капитанът на гемията “Фоти”, бай Иван Дражев, смукна бавно от цигарата и подпря глава с ръка.

“Значи не можахте да откриете никакви следи, нито да определите точно района на произшествието” – сякаш на себе си продума стоящия до прозореца мъж във военна морска униформа.

“Не успяхме, Савко, цяла нощ търсихме, но нищо не открихме. Когато разбрахме, че ги няма на аквапланите, аз и Диди влязохме веднага и ги търсихме, докато ни свърши въздуха. После влязоха и другите две момчета, но нищо... И така, докато свърши всичкия въздух на борда. Никаква следа от тях... Проверихме всички кътчета на плитчините. За голямата падина нямаше да ни стигне въздуха, но те няма какво да правят там. После спуснахме понтонния сал с две от момчетата и започнахме да ги търсим по вълните с фенери, но духна вятър, скъса въжетото и отдалечи понтона. Започнахме да търсим него... Намерихме го след два часа... Бяхме загубили обаче плитчините... После ги намерихме и продължихме търсенето. И така до сутринта...”

Той помълча, изтърси пепелта от цигарата в масивен пепелник с формата на галера и заклати глава с отчаяние:

“Как можа да се случи това... Аз съм виновен!.. Само аз!.. Не трябваше да пускам Емилия с тази луда глава Марин, не биваше! Сам трябваше да вляза... А защо ли изобщо трябваше да я вземам със себе си? Защо поех тази голяма отговорност? Как ще погледна родителите ѝ в очите и да им кажа, че дъщеря им... вече я няма!...”

Той изхлипа кратко, после изтри очи, изкашля се дрезгаво и додаде:

“Мислех, големи момчета са вече – наесен тримата войници ще ходят, смятах ги сериозни, дисциплинирани... а и наистина бяха такива – напълно им се доверявах... И изведнъж... такава трагедия!.. Момчетата са отчаяни... Диди плаче, Иван не проговаря с часове, а Денко снове като обезумял по палубата и все иска ходим да ги търсим...”

Капитанът угаси недопушената цигара и добави горчиво:

“Не ме е страх от отговорността, от възмездието на съда – заслужил съм го. Но как ще живея по-нататък с мисълта, че съм станал причина за гибелта на собствената ми племенница и на един прекрасен младеж!... Ех, Сава, едва ли можеш да разбереш какво ми е!...”

“Разбирам те, Ваньо! Напълно те разбирам!... – отвърна офицерът, приближил отново до масичката.

“Не, Сава, човек трябва да го преживее, за да го разбере, но никому не пожелавам такава нещастие!” – Той пое дълбоко въздух и замря така, неподвижен, обхванал с ръце лицето си, облакът се на колене, сякаш всеки миг щеше да изхлипа, да се задави от мъка, от неизразима горест... – Никому не пожелавам това!” – добави отново той.

Капитан първи ранг Савко Петков, приятелят на бай Иван от ученическите години, приседна на канапето до него.

“Не бива да мислим, че всичко е загубено, Иване. Знаеш морските правила – докато не ги намерим – живи или... не, се считат само за изчезнали. Марин е отличен плувец – сам го твърдиш, а и Ема също... Имали са въздух... Може би са доплували все пак до брега – най-близката точка е на десет мили и там има няколко изоставени рибарски таяна – очаквам всеки момент да се върне оттам изпратения от нас патрул. Може би са се приютили в някоя от рибарските хижи и да...”

Бай Иван го погледна с такава тъжна усмивка, че капитан Петков отвърна поглед.

“Седемнайсет часа... Кой може да издържи толкова дълго във водата? Вярно, имат неопренови костюми, ще ги предпазят от преохлаждане. Но до брега има, казваш, десет мили, това са осемнайсет километра. Как едно крехко момиче ще плува осемнайсет километра? Нали щяхме да ги видим като плуват, а и те щяха да ни видят... Празните водолазни апарати са леки и плуват на повърхността, боядисани са в ярко жълто и се виждат лесно... Не, Савко, нямам никаква надежда...”

“Ами ако... са открили подводницата и са... влезли в нея?” – изрече с последна надежда офицерът.

“Точно от това се страхувам най-много! – с вопъл го прекъсна бай Иван. – Но в същото време само на това се надявам. Единствената възможност да са живи е, ако са попаднали на подводницата! Всъщност това не намалява риска за живота им. Ако е необитаема и има останали въздушни пространства, въздухът няма да им стигне задълго, а ако пък е обитаема... ти по-добре знаеш... Сега в тебе ми е надеждата, Савко! Дано ги открият твоите момчета! Дано ги спасят! Защото при тази вълна с нашето корабче нито ще намерим плитчините, нито ще можем да влезем под водата. А и въздух нямаме...Ще трябва да заредим...”

Капитан Петков вдигна телефонната слушалка и набра някакъв номер. Поиска да му дадат последните сведения от издирването. После я сложи бавно на вилката и промърмори:

“Все още нищо. Вълнението е утихнало, но видимостта под водата все още не се е подобрила. На катера били и твоите три момчета. Искат да търсят под водата и те...”

“В никакъв случай! Стигат ми тези двамата! В тази мътилка какво ще намерят? Не, Савко, тук е нужно друго оръжие – да вижда през мътилката, през планктона... За това се надявам на тебе!”

“Направил съм необходимото, Ваньо. Обадох се на началството в Бургас и сега към плитчините ще тръгне най-новият ни преследвач на подводни лодки “БО-417”, въоръжен с най-модерна електронна апаратура за подводно наблюдение и подслушване. Търсенето може да става и нощем. Няма начин да не намерят подводницата. След малко и ние ще отидем там с един от катерите ни. Ще направим всичко възможно, дори невъзможното, Ваньо! Ще намерим децата, не губи надежда!”

“Чул те Бог!” – промълви като на сън капитанът, макар до сега да не вярваше в Бога.

* * *

Марин се събуди от тих шум от отваряне на врата и от тихи стъпки, които приближиха до него. Поиска инстинктивно да скочи, но с върховни усилия се сдържа, остана неподвижен, със затворени очи, с нетрепкащи клепачи и равномерно дишане. Това състояние той специално бе тренирал в своите упражнения за владеене на волята и сега се оказа от полза. Усети по лицето си нечий поглед така осезателно, сякаш го докосваха с ръка.

“Poor boy!” – чу той до главата си тих женски глас, който накара косата му да настръхне, макар че “бедно момче” на английски бе възклицание на съжаление и съчувствие, както ние казваме “горкото момче”. Това бяха чужденци – американци или англичани, което ще рече врагове – мина светкавично през ума му. Но защо непременно врагове? Този приятен женски глас... Марин почувства, че повече не може да се сдържа и ще погледне. А и докога ще се преструва на заспал? Не е време за спане, а за действие! Той раздвижи клепачи...

“Май се събужда – чу той отново тихия женски глас. Говореше на български. – По-добре да го оставим сам.”

Марин отвори очи и видя пред себе си симпатична млада жена, облечена в бяла престилка и едър мъж на средна възраст с продълговато, гладко избръснато лице. Гледаха го с любопитство.

“Ах, да не би да Ви събудихме? Извинете, ако е така. Как се чувствате?” – жената приближи до кушетката и наведе глава над младежа. Русите ѝ коси почти го докосваха. Гледаше го мило, с плаха усмивка.

“Къде съм?” – попита Марин.

“Спокойно, момче, не се тревожи – отговори вместо нея мъжът. – При приятели си. Спи, почивай си, за да оздравееш по-скоро! – Той се усмихна малко пресилено.

Марин ги гледаше с недоумение: и младата жена, и мъжът говореха прекрасно български. Ами това възклицание “бедното момче?”

“Кои сте Вие? И какво правя аз тук? Не съм болен! Напълно здрав съм!...”

“Лъжете се, миличък, та ние едва Ви спасихме – прекъсна го жената, която, ако се съди по бялата престилка, беше или лекарка, или химичка-лаборантка. – Вие сте се люшкали по вълните в безсъзнание, когато нашите хора са Ви открили. Доведоха Ви тук полумъртъв. Намирате се на борда на научно-изследователска подводница със съветски, български и други научни сътрудници-ихтиолози.

“Лъже! – помисли си Марин. – Прекалено хубаво е, за да бъде истина...”

Той болезнено се усмихна и продума сдържано:

“Изследователска подводница ли? Значи съм при свои?... Май наистина ми прилоша днес във водата...Останах без въздух...”

“Не беше днес, а вчера, приятелю – поправи го мъжът. – Хайде, Елена, нека го оставим на спокойствие. После капитанът ще разговаря с него.”

“Тръгваме, другарю Ников” – усмихна се жената.

Когато двамата излязоха, ключалката дискретно щракна.

“Нима съм при свои? – трескаво мислеше Марин. – В такъв случай всичко е наред! Ами това насилствено отвличане, инжекцията, твърдението им, че съм бил в безсъзнание?...”

Той потърка очи. Слепоочията го боляха. А може би наистина да му бе прилошало вчера. Помнеше, че въздухът му свършваше, задушаваше се... Но това бе едва по-късно, под водата... А Емилия? Сякаш стрела се заби в съзнанието му. Къде е тя? Знаят ли те за нея? Трябва внимателно да ги подпита. Той скочи на крака, но му се зави свят, олюля се и се хвана за ръба на шкафчето. Главата му се въртеше, сякаш бе пил алкохол. Сигурно е от инжекцията! Седна на кушетката и обхвана лицето си с длани. Постоя така около минута, замайването постепенно намаля и той се зае да проучи обстановката. Помещението вероятно бе лаборатория, защото имаше разни апарати с блестящи бутони и малък екран на единия от тях. Взря се в надписа и с удивление прочете името на известна западна приборостроителна фирма. Друг апарат под него носеше същата марка. Никъде не видя прибор социалистическо производство – всичко бе от реномирани западни фирми. Защо не, това бе напълно възможно за една научно-изследователска подводница с международен екипаж – обикновено в такъв случай нашите не се скъпят и доставят най-доброто. Но какво търсят тук, на тези забравени от всички плитчини? Малко ли други места има по морето? И защо никой не е чувал за експедицията им? Нито във вестниците са писали, нито нищо... Тази версия бе малко вероятна. В държанието на мъжа и жената имаше нещо... необичайно, сякаш предназначено учтиво. А това будеше съмнение. Не можеше да си обясни защо го бяха отвлекли. Можеха просто да го остават да стигне до корабчето, ако бяха свои, или пък да го убият, ако са врагове...

Остро щракане на ключалката го изтръгна от мислите му. Първо влезе младата жена, Елена, както я нарече онзи тип, а след нея, като се приведе под сводестата врата, се вмъкна около петдесетгодишен едър, червендалест мъж. Фигурата му недвусмислено говореше за твърдост и смелост, за преживени безброй морски бури и премеждия. Не беше нужно да му го представя – това без съмнение бе капитанът на подводницата. Точно такива ги рисуваха по комиксите на западните списания – с широки челюсти и яки вратове.

В следващия миг русокосата дама се спусна към Марин и почти насила го отведе до кушетката. Капитанът седна на малка табуретка, завинтена неподвижно за пода и го загледа не особено дружелюбно. Не проговаряше и дума. Изглеждаше притеснен.

“Че не е българин – не е – реши Марин. – Това е ясно от пръв поглед. Ако е от нашите, ще е руснак или пък поляк. А ако е от “ония”, най-вероятно е американец ... или пък немец, но от западните.”

“Капитанът не знае нито руски, нито български – започна нетърпеливо Елена, за да прекъсне неприятната пауза. – Той иска да Ви зададе няколко въпроса...”

“Какъв е той по народност?” – прекъсна я Марин, колкото да разбере дали ще продължат да го лъжат.

“От Германската демократична република е” – рече жената и Марин се усмихна скептично, защото вече не се съмняваше, че го лъжат. Никой българин не би изрекъл името на тази приятелска държава така официално, а би казал “ГДР” или пък “Източна Германия”. Елена навярно също не бе българка, макар да говореше езика перфектно.

Тогавя мъжът проговори. Гласът му бе дрезгав, но спокоен и ясен.

“Hallow, I’m captain Nack. Eddy Nack. I’m American. Do you speak English?” (Здравей, аз съм капитан Нак. Еди Нак. Американец съм. Говорите ли английски?)

Марин бе не по-малко смаян от Елена от първите думи на капитана. Той говореше добре английски – бе завършил английска езикова гимназия. Въпреки това погледна въпросително към жената, която едва не припадна от изненада и едва успя да продума на английски:

“Но, г-н капитан, нарушаваме инструкцията на г-н Кроули...”

“Глупости, ще слушам този идиот Кроули! Човек трябва да е малоумен, за да повярва на тази нескопосна лъжа. А това момче ми изглежда умно. Не вярвам да е повярвал. Така ли е, мой човек?”

Марин се поколеба за миг. В погледа на капитана той видя не само твърдост, но още и мъжко достойнство, и моряшка честност. Не можеше да го излъже. А и нямаше защо. Ето защо реши да отговори на честността с честност, на дързостта с дързост.

“Адски си прав, капитане!” – изтърси той на такъв жаргон, че онзи чак се облеци.

“Ха! Ти да не си научил английския в Ню Йорк през петдесетте години? Синът ми говореше така...”

“Не е било възможно, капитане, тогава съм бил едва петгодишен и съм минавал прав под масата...”

Капитанът се засмя широко – това за масата му хареса. Явно още от първия момент и двамата си станаха взаимно симпатични. Разговорът им потръгна леко, без участието на Хелън, както бе истинското ѝ име, която гледаше ту единия, ту другия и кършеше ръце от притеснение.

“Какво правехте тук с онази гемия?” – попита по едно време капитан Нак.

“С “Фоти ли? Ами проучвахме дали района дали става за тралене на миди.”

“Миди ли? Чак тука? На брега свършиха ли се?”

“Не, но там няма удобни места за тралене – има много скали...”

“За пръв път чувам за лов на миди с трал...”

“Така е, това е нещо ново – нашият капитан го конструира, днес се канехме да го изпробваме, но... А Вие какво правите тук на тези плитчини, в наши води?”

Капитан Нак се намуси, понамести дебелия си задник на тясната табуретка и отвърна:

“Виж какво, ще ти отговоря, макар че не съм длъжен да го правя – тук сме с научна цел. Изпратени сме от една голяма корпорация. За съжаление научните интереси на част от екипажа ни доведоха твърде близо до бреговете ви, поради което се налага да се пазим, за да не бъдем открити. Но ето че се появихте вие с вашата гемия... Така че, докато си свършим работата се налага да бъдеш наш... гост, иначе може да стане гаф. Това е всичко. Съжалявам, ако това ти се стори като пленничество, но си е твой проблем. Всъщност можеш да посещаваш каюткомпанията, но не повече. Само не знам как ще се разбереш с онзи глупак Кроули и дали изобщо ще успееш да се разбереш с него. Все пак те съветвам да не влизаш в конфликт с него – той не е от онези, които позволяват други да решават вместо тях. С изключение на мен, разбира се – усмихна се със суперменската си челюст капитан Нак и стана да си върви. Що се касае до тебе, аз като капитан на този плавателен съд нося отговорност за живота ти. Така че можеш да бъдеш спокоен... Можеш да ме посетиш в каютата ми, ако жилаеш.”

Останаха сами с Хелън. Тя стоеше права до илюминатора, закрит с метален капак и мълчеше. Явно се чувстваше неловко задето разиграха онзи любителски театър с Кроули, но изглежда, че не по-малко неприятна ѝ бе и откровеността на капитана.

“Може ли да Ви попитам – обади се Марин. – Откъде знаете български език?”

“Какво чудно има в това? Аз говоря също руски, полски, чешки... Майка ми е наполовина сръбкиня и в къщи се говореше на сръбски...”

“А Кроули откъде го знае?”

“Кроули? Ами...защо не попитате него? Може пък да Ви отговори.” – Внезапно тя се обърна гневно и добави: “Всъщност, както вероятно разбрахте, вие сте пленник тук и нямате право да ни задавате въпроси. Не е ли ясно?”

Марин съжали, задето разсърди жената – струваше му се, че се отнасяше доброжелателно към него.

“Извинете ме, моля. Вие сте напълно права. Всъщност аз съм наистина пленник” – смънка мрачно той.

Тя кимна с глава и излезе, като му поръча да полежи още в леглото. Не го гледаше в очите, сякаш се срамуваше.

Марин отново остана сам. Помъчи се да систематизира нещата, но нищо не се получаваше. Въпросът опираше до това – ще се появи ли удобен момент да избяга. Трябва да стигне до старата подводница и да измъкне оттам Ема. Те явно още не знаят за нея. Но как ще избяга? Водолазният апарат му бе отнет, неопрена – също. Сега бе само по бански и болнична пижама...

Не по-малко важно бе да узнае плановете и намеренията им и ако те с нещо застрашават сигурността на Родината, трябва да информира навреме нашите власти. Кое всъщност е по-важно – спасението на неговата приятелка, а вече и...любима или разкриването на някаква евентуална опасност, която грози страната ни? А може би няма никаква опасност – просто нямат позволение от нашите власти да правят тук наблюденията си и толкоз! Но не е ли това всъщност нарушение на държавния ни суверенитет? Ами Ема?

Чудеше се какво да реши. Така или иначе трябваше да чака. Трябваше да направи и едното, и другото. Друг изход нямаше. Реши да действа според обстоятелствата. Стана, отиде до илюминатора и се опита да отвори капака му. Не успя. Вгледа се внимателно и видя малък отвор за ключ. Явно бе заключен.

Върна се и легна на кушетката. Мислите му полетяха извън стоманените врати. Спомни си корабчето и приятелите, щастливите часове, прекарани с тях: бай Иван, с обрлено от вятъра лице, червендалестия мълчалив моторист бай Вельо, по-малкия му брат Диди, когото толкова обичаше и обеща на родителите си да се грижи за него, добродушния шишко Ванката и Дени, най-добрият му приятел, с когото отраснаха още от деца и който го разбираше най-добре от всички... Те си подхождаха – и двамата непоправими фантазори, любители на науката и приключенията, страстни леководолази... Само физически се различаваха: Марин бе по-висок, с почти черни очи и коси, а Дени – малко по-нисък, но плещест, с почти кестенява коса... И накрая Емилия – цветето на тяхната компания. Той не преставаше нито миг да мисли за нея. Не само от вчера насам, а още от началото на лятото, когато я видя за пръв път... Ех, кой да предположи, че нещата ще се развият така гадно!

Всъщност Марин не смееше да признае дори на себе си, че не гледа достатъчно сериозно на сегашното си положение. Той смяташе всичко това едва ли не за игра – макар и сериозна, дори опасна игра, но дълбоко в душата си сякаш... не бе недоволен от случилото се...

Марин стоеше пред сводестата врата на капитанската каюта и се чудеше къде да почука. Нямаше къде. Цялата стена, заедно с вратите бе облицована с тъмна пластична материя. Забеляза встрани от вратата малко копче и го натисна. Над главата му от невидим високоговорител се чу гласът на Еди Нак:

“Come in!”

Вратата се отвори и той нерешително пристъпи. Имаше чувството, че влиза в клетката на лъв, стар и добродушен лъв, но... все пак лъв! Вътре звучеше високо пусната кънтри музика. Пееше един от любимите и на него певци. Внезапно музиката секна и капитанът извика почти приятелски:

“О, Мърийн (англ. Морски), заповядай влез! Добре дошъл в бърлогата ми! Нали така звучи името ти?” – Капитан Нак се надигна от койката си в дъното на неголямата каюта и се запъти към младежа с пура в ръка. – Сядай! Пури пушиш ли? Или цигари?”

“Не, благодаря, не пуша. Името ми на български се произнася с късо “и”: “Марин” и за жалост не означава “морски”, макар да обичам морето повече от всичко.”

“А имаш ли против да пусна отново моята любима музика? Тихичко...”

“Разбира се, че не. Аз също обичам кънтри, макар да предпочитам мелъди рок – уточни Марин и тутакси се укори за прекалената си фамилиарност – все пак той бе пленник тук и трябваше да показва, ако не недоволство, то поне резервираност.

Капитанът протегна дебелият си като дръжка на тесла показалец и натисна клавиша на блестящ магнетофон. Разнесе се приятна, игрива мелодия на банджо, а после един плътен глас изпълни малката каюта. Всъщност тя не бе съвсем малка, но в сравнение на грамадния си обитател изглеждаше като кутийка.

Марин се огледа. Спартанска подредба. Нямаше нищо излишно, никакъв лукс, освен този малък магнетофон, който сякаш не бе на мястото си в тази семпла обстановка. Той стана и приближи до магнетофона. Видя малката детелинка над клавишите и едва не възкликна от възторг. Откога мечтаеше за такъв. Това бе прочута немска марка.

“Харесва ли ти?” – запита небрежно домакинът.

“Иска ли питане? Отдавна искам да се снабдя с подобно нещо, но едва ли ще ми се удаде случай...”

“А, ти говориш за магнетофона? Аз попитах за музиката... А защо не си купиш? В магазините ви не продават ли?”

“Продават, разбира се, но не и от тази марка – той посочи към детелинката...Това е истинско бижу!”

“Не продават ли? Но това е една сравнително скромна марка... Не е “Филипс”!”

Марин се подвоуми. Дали да му каже за онези магазини, където имаше и от пиле мляко, но продаваха само със западна валута. Валутата на същите тези държави, които считахме за врагове... Помисли и премълча. Не биваше да излага родината си. Тя не от добро се бе решила да открие тези магазини – трябваше ѝ западна валута, за да... Всъщност за какво ѝ трябваше тази валута? Да купува нови технологии ли? Че ние нали имаме по-добри? Или, за да доставя “Мазди” на синчетата на големците? Не, това го говореха злите езици...

Капитан Нак схвана смущението му и се засмя самодоволно. Марин се ядоса. Направил бе грешка – не биваше да дава възможност на домакиня си да проявява своето снизхождение и превъзходство. Преглътна и се закле да мисли повече, преди да говори.

“Ще пиеш ли един бърбън?”

Бърбънът бе тяхното уиски. Правеха го от царевица. Казваха, че било хубаво, но той се страхуваше да не го хване, затова отказа:

“Бих предпочел един коктейл, не много силен, ако нямате нищо против...”

Ето, започна запознаването му с американския начин на живот, помисли си той – първо музика, после коктейл...

Капитан Еди му подаде голяма запотена чаша, в който няколко топчета лед припряно потропваха и отново протегна към него кутията с пури. Този път Марин си взе една – какво е коктейл без пура? Ако е гарга, поне рошава да е! Той запали и, както се случва само в най-слабите филми, се закашля. Закашля се като първия човек!

“За пръв път ли пушиш?” – усмихна се Еди.

“От тази марка – да” – отвърна нахакано Марин, и капитанът прие откровенията му лъжа като израз на духовитост.

“Харесваш ми!” – изрева капитанът в изблик на добро настроение и го тупна по рамото. Ужас! Също като в долнопробен комикс!

“Да прием за запознанството ни! – вдигна чаша капитанът. – Ти си добро момче, усещам това. Имам чувството, че ще станем добри приятели.”

Марин реши да се възползва от доброто му настроение и като подръпна едва-едва от пурата, подхвана:

“Вие също сте добър човек, капитане. Типичен морски вълк! Зная, че морето прави хората благородни. Бих искал нещо да Ви помоля, надявам се, че няма да ми откажете.”

“Аз вече се досещам какво ще ме питаш. Искаш да видиш Америка, нали? Всички млади искат да видят Америка!” – той отпи голяма глътка от кехлибареното си питие.

Марин се смая от въпроса му. Той не бе пиан, бе отпил съвсем малко от коктейла, но сега изтрезня напълно.

“Как така да видя Америка! Кой ще ме пусне там без виза, без паспорт?”

“Защо ти са виза и паспорт, ще дойдеш с нас!” – капитанът сякаш стана по-внимателен и погледът му се наостри.

“Не, дума да не става! Това си е чисто бягство! Аз бих искал, разбира се, много бих искал да видя Америка, Ню Йорк – Манхатън, Петото авеню... но на борда на някой кораб като моряк, да речем... Макар че много ме съмнява, че родителите ми ще се съгласят.”

“Какво общо имат тук родителите ти? Решаваш и тръгваш. Не си ли пълнолетен? А ако толкова държиш да дойдеш като моряк, ще те назнача тук. Има ли

значение това? У нас на тези неща не се държи – мога да ида да плавам под какъвто си искам флаг...”

“Да, но у нас на тези неща се държи. Не може току-така всеки да се качи на какъвто си иска кораб и да тръгне където си ще...”

“Защо не, какво му пречи? Къде е тогава свободата на личността? Нима човек трябва да бъде обвързан цял живот с една страна?”

“Това, за което говорите, капитане, не е свобода, а свободия. Не знам дори дали на английски съществува такава дума. Тук не става дума за обвързване към една страна, а за най-обикновен патриотизъм. Вие не обичате ли вашата родина?”

Капитанът не отговори, само леко присви сивите си очи, дръпна по-дълбоко от пурата и запита:

“Ти да не си комунист?”

“Не, комсомолец съм.”

“Опозиция?”

“У нас няма опозиция” – засмя се Марин.

“Няма ли? Ами как тогава изобличавате грешките на управляващите?”

“Те не грешат.”

“Ясно, значи си комунист.”

“Не, не съм, но ако ми предложат бих станал...”

“Виж ти! А ти харесва Америка, нашия начин на живот...”

“Не съм казал такова нещо!”

“Ха-ха! А кой преди малко се възхищаваше на музиката ни, на техниката, кой пие с удоволствие нашите питиета и пуши пурите ни в компанията на един капиталист?”

Марин се смути за миг, но бързо се окопоти и отново влезе в атака:

“Колкото до музиката, да, харесва ми, но това е музика на народа. А народът навсякъде по света е народ. Няма добър и лош народ. А относно вашите питиета и пури – просто се отнасям с уважение към гостоприемството Ви, но мога да мина и без тях...”

Капитанът стана сериозен.

“Значи не искаш да дойдеш с нас?”

“Не.”

“Не можеш или не искаш?”

“Имам желание, но бих искал да дойда у вас като турист, като моряк или като изследовател, а не като беглец, като човек, отказал се от Родината си.”

“Родина? Аз съм роден в Ню Джърси, но не съм казал, че Щатите са моя родина. За мен родина е цялата планета. Живея там, където ми харесва, работя там, където ми плащат най-добре... А тебе какво те свързва с твоята малка България?”

“Малка е, но тук са моите родители, моите приятели моето любимо момиче... Бих ли могъл просто да ги изоставя и да тръгна по света?”

“Защо не, аз точно така постъпих - изоставих своите родители и приятели и цели две години никой не знаеше къде съм. Това у нас е нещо съвсем обикновено.”

“Възможно е, но у нас е нещо твърде необикновено.”

“Странно... Ти не искаш ли да имаш достатъчно пари?”

“Естествено!”

“Да имаш собствен дом, кола, вила, добре обзаведени, жена, деца...”

“Всеки би искал, но...”

“Ти имаш ли кола? Не питам за дом – още си млад...”

“Баща ми има... служебна”.

“Това не е зле, но ти нямаш ли? У нас дори учениците имат... А имате ли собствен дом, вила?”

“Живеем в апартамент, ведомствен, но го изплащаме и един ден ще бъде наш. Вила... нямаме, но – Марин си спомни бабината си къщурка на село – но имаме къща на село.”

“Добре, макар да не е все едно държавен апартамент и дом, както и вила и къща на село. А собствен магнетофон имаш ли? – хитро попита капитанът, досетил се, че е хванал момчето натясно.

“Имам – излъга без да му мигне окото Марин, като си мислеше, че е почти все едно дали има, или скоро ще има, надявайки се, че след като продадат мидите...”

“Да допуснем, че имаш, но едва ли е като този тук...”

“Да, не е като този, но свири не по-зле.”

“Въпреки това, не предполагам, че живееш толкова добре, че това да те задържа в твоята родина. Или имаш някакво наследство, което се надяваш да получиш? – Марин поклати отрицателно глава. – Тогава?” – И като помълча, Еди Нак добави поучително: “Животът е един, момчето ми, и човек трябва да го изживее както се полага.”

“Тук съм напълно съгласен с Вас, капитане. Досега говорихме на различни езици и затова не се разбирахме, макар за разговора си да ползвахме английския, защото влагахме различен смисъл по един важен въпрос: смисъла на човешкия живот. Вашето прилича твърде много на епикурейство – живей и се наслаждавай! А животът не е само наслаждения...”

“Философии... Чудя се още как не са те приели комунист...”

“Нямам още необходимата възраст... а и заслуги пред народа...”

“Аха, виж за това не се досетих...- Той отпи нова глътка и продължи: А аз, да ти кажа, се чувствам добре навсякъде, стига да имам достатъчно пари. Ти защо мислиш, че съм се съгласил да командвам тази подводна “консерва”? От любов към приключенията ли, или от любов към Юнайтид Енърджик, който се чуди къде да си изхвърли боклуците? Да не би тези заводи да са мои? Не, казаха ми, ето ти сто хиляди, но свърши тази работа... Като помислих, за нищо и никаква работа – сто хиляди! И то в компанията на една хубава жена! А парите се са малко. Напълно достатъчни са, за да започна малък бизнес на стари години... Е, има известен риск – в Черно море след определена дълбочина нямало живот, а само сероводород. Но това мен не ме интересува.”

Той бе пил доста, бутилката беше преполовена. Марин реши да се възползва от това и внимателно попита:

“Значи ви интересува Черно море? Но какво общо има това с компанията Юнайтид Енърджик?”

“Абсолютно нищо. Те просто искат да знаят до каква степен сероводородът се разпространява в морската вода и ако не се разнася, защо. Това е всичко. Повече не знам, а и не ме интересува. Това е работите на онези тримата – кимна той към съседната лаборатория.”

“Добре, но тук дълбочината е едва двайсет-трийсет метра и няма сероводород!”

“Момко, много искаш да знаеш. Не забравяй, че който много знае, не живее дълго!

Марин млъкна. Разбра, че капитанът съвсем не беше пиян, въпреки че не бе пил малко. Той взе едно списание от масичката и го заразглежда, чудейки се до каква степен тази малка каюта може да бъде окадена от пурите на капитана.

“Не мислите ли, капитане, че тук е твърде задимено?”

“Не особено – огледа се капитанът. – Впрочем след четвърт час ще подменяме въздуха – и тук, и в “Бърлогата”. Тогава ще проветрим...”

“Каква бърлога?” – запита със страх Марин.

“Разбрахме се, че няма да се лъжем. А няма и защо. Така наричаме немската подводница. Тебе затова те докараха тук – защото те видели да излизаш от нея... Или не помниш?”

Марин се поколеба какво да отвърне, но реши да не лъже:

“Помня, разбира се! Но какво от това, че съм излязъл, да не е забранено? Потънали кораби край брега – колкото щеш...”

“Кроули те видял, че излизаш оттам и за по-сигурно решил да те докарат тук, та сега да се чудя какво да правя с тебе. – Той се приведе към Марин и зашепна убедително: Слушай, момче, по-добре ела с мен, защото този идиот Кроули или пък тайнственото му шефче кой знае какво могат да измислят. Ти успя ли всъщност да влезеш в подводницата?”

“Да вляза ли? Че нима може да се влезе в нея?”

В този миг се чу звън, което бе повод капитанът да не отговори на въпроса му. Вместо това натисна един бутон и викна мощно:

“Влез!”

Беше Кроули. Капитанът видимо влоши настроението си, но въпреки това покани новодошлия да седне. Той прие с неохота, като не преставаше в недоумение да гледа ту към капитана, ту към момчето.

“Какво се чудиш? Момъкът знае всичко. За толкова глупав ли го смятате? Руска подводница! Кой би повярвал на подобна наивна версия? Вие да не би да сте имали работа само с малоумници?”

Кроули едва не се задуши от гняв.

“Как сте посмели да отмените нареждането ми! Вие проваляте всичко! Ще отговаряте!...”

“Няма съмнение, че аз съм виновен за всичко. При твоите несъмнени способности...”

“Моля, без обиди! Не забравяйте, че имам специална задача. Това не е боклукчийска работа, като вашата...”

“А вие не забравяйте, че ако не бях аз, още дълго щяхте да гниете с приятелчето си в онова ръждясало корито!...”

Капитанът млъкна внезапно и погледна към момчето. Явно бе казал повече, отколкото трябваше. Кроули го изгледа злобно, стана и стремително излезе, като затръшна вратата. Капитанът стоеше с гръб към Марин и нервно потропваше с пръсти по масичката. После грабна бутилката и изсипа остатъка ѝ в чашата.

Тук Марин допусна грешка. Недооцени ситуацията и запита ехидно:

“И каква е тази специална задача на господина, ако смея да попитам?”

Еди Нак бавно се обърна. Лицето му бе неузнаваемо. Той пристъпи крачка. Марин предусети опасността, но реши да я посрещне твърдо. Нак замахна. Сякаш го удариха с гредата по лицето. За малко да загуби съзнание. Надигна се от пода и го загледа с нескривана омраза. В устата му засладня кръв. Главата му бучеше, гадеше му се...

“Не смей да питаш, малко змийче, не смей да питаш! – просъска Нак.” Натисна един бутон и след секунди някой се появи на вратата.

“Отнесете го в лабораторията! Под строга охрана!”

Марин, все още съвсем замаян, почувства, че го понесоха под мишниците. “Така е, мислеше си той, когато човек не знае кога да си отваря устата, му я затварят с юмрук.” Но най-странното бе, че не съжаляваше. Дори сам се учуди от това. “Да не би да съм станал мазохист?”

* * *

Щом Марин влезе в шлюза и капакът се щракна след него, Ема почувства смъртен страх и едва се сдържа да не изтича и да заудря с юмруци по стената, за да го спре. Опря ухо до преградата. Чуваше се равния шум от нахлуващата вода. Стори й се, че това продължи цяла вечност. После чу щракането на външния капак на купола и кънтящите удари на бутилките в тесния отвор. После настъпи такава тишина, че ушите й писнаха. Тя пристъпи плахо и й се стори, че обувия в неопренов терлик крак издава страхотен шум. Огледа се с ужас наоколо и отново пристъпи. Струваше й се, че нечий очи я наблюдават отнейде. Внезапно й се прищя да стане мъничка-мъничка, като буболечица и да се сгуши в някоя пукнатинка на пода, където никой няма да я забележи и да стои там до края на живота си. С премаляло от страх сърце слезе по канижала и дълго стоя в нерешителност зад ъгъла, сякаш зад него я чакаше самият Ужас.

Затвори очи и пристъпи. Нищо не се случи. Отвори очите си и смелостта й неочаквано се възвърна. И за да се окуражи, започна да шляпа шумно с ходила по пода, въобразявайки си, че ще изплаши страха. Искаше й се да закрепчи със страшен глас и така да прогони онова **нещо**, което я дебне отвсякъде. Така преди години, когато беше малка, плашеше вечер мишките в старата къща на баба си.

Влезе в машинното отделение. Погледа й отново привлякоха сребристите решетки до стената и тя ги докосна с ръка. Бяха топли. Какво бе това? Да не би да бе тайнственият източник на енергия? Бе чела някъде за получаване на ток от разликата в температурите. А навън студеният воден слой бе малко над нулата.

После се върна в централния канижал. Мина край вратата с надпис “Радиокабина” и опита да я отвори, макар да знаеше, че е заключена. Кой заключва вратите на стаите, когато самият дом е заключен? Само човек, който не се доверява никому.

Внезапно почувства глад. Вероятно бе време за вечеря. Реши да тръгне към предната част на подводницата. Влезе отново в офицерската каюта и се огледа. В ъгъла видя неголям шкаф, закрепен неподвижно към пода. Вътре с изненада видя консерви, бисквити, сухари, няколко бутилки... Тя отчупи парченце бисквит и го захапа плахо. Оказа се вкусен и съвсем нямаше вид на бисквит от времето на Втората световна война. Не усети, кога изяде няколко от тях. Пиеше й се вода, но не посмя да отвори някоя от бутилките. Ще потърпи още малко. Марин скоро щеше да се върне – тя нито за миг не се съмняваше в това. Беше въпрос на минути.

Реши отново да се върне в машинното. Марин бе казал да чака там. Наистина, струваше й се по-безопасно, защото можеше да се скрие сред машините. Да се скрие, но от кого? От тайнствения обитател, който така обичаше консерви и бисквити... Тя почти не се съмняваше вече, че тук някой си бе направил убежище.

Машинната зала й се стори така близка, както цеха в завода, където през миналото лято караха стажа си. И тук миришеше на същото, и тук имаше мотори. Тук бе и единственото нещо, което я свързваше с горния свят – малкият й дихателен апарат. Тя го зърна зад решетките и го докосна с любов. Жълтата му повърхност бе гладка и ласкава. Тя приседна до него, опря гръб в топлите сребристи решетки, обхвана с ръце коленете си и се спотаи. Спеше й се. Затвори очи и се запита, къде ли е сега Марин и дали е успял да стигне до кораба. Тя нямаше подводен часовник и не знаеше колко време вече го няма, но й се струваше, че се забави много. Това означаваше или че се е свързал с кораба и сега се готвят за подводно спускане, или че... За това не искаше дори да мисли. Така неусетно се унесе и заспа.

Сънува, че е малка и е на гости на баба си на село през зимната ваканция. Навън вие снежна виелица, а в малката бабина стаичка печницата бумти и е толкова топло...Баба й разчепква вълна на остриите бодли на чепкалото, а тя се е свила на

кълбенце на миндера, яде пуканкии слуша монотонното ѝ мърморене. Чакат дядо да се върне от обора – отишъл е да нахрани добитъка. Ето, вратията отвън щракна и той си идва! Тя винаги скокваше да му отвори вратата и да го посрещне...

Ема се стресна и вдигна глава. Разбра, че това щракане идваше не от топлия спомен, а откъм шлюза. Дочу стъпки и скочи радостна на крака. Вече се канеше да се втурне с вик към него, когато чу непознат мъжки глас. Друг, също непознат му отговори.

Това я парализира. Стоеше, без да може да помръдне. Искеше да угаси лампата, както ѝ бе поръчал Марин, но краката ѝ стояха като забити в пода и не можеха да мръднат. Отново ѝ се прищя да се превърне в прашинка и да се скрие в някоя цепнатинка, но уви, това се случваше само в сънищата.

Стъпките приближаваха. Обхвана я неописуем ужас. Той я изтръгна от вцепенението и тя с един скок достигна ключа на лампата, после отвори вратичката на първия попаднал ѝ шкаф, вмъкна се в него и придърпа вратата. Вътре бе тясно, имаше някакви инструменти, но тя се свря неподвижно в ъгълчето и притихна. Не чувстваше нито ръцете си, нито тялото и сякаш бе изпаднала в безтегловност. Уверена бе, че в този миг е невидима.

Вратата на машинното се отвори. Стъпките на двамата спряха на прага му. Ключът на лампата изщрака като затвор на пушка и сърцето ѝ, което до преди малко биеше до пръсване, сега сякаш бе спряло. Биеше едва-едва, сякаш се опасяваше да не чуят ударите му. Бе престанала да диша.

Последва мъжки глас, който я накара да изгуби и ума, и дума:

“Кой дявол те накара да идваш да ме посрещаш?”

“Исках само да Ви доведа в подводницата...”

“И без тебе зная как да я намеря.”

“Не става дума за тази, а за друга една – малка...”

“Зная, предадоха ми. А ти, негоднико, защо напусна обекта без да си свършил работата си?”

“Не съм го напуснал! Получих съобщение, че ще ни чака тук подводница от сряда до петък и дойдох да проверя...”

“Лъжеш! Погледни ме! Уплашил си се, като си разбрал, че ни следят, и че заради тебе всичко щеше да отиде по дяволите, всичките ни усилия, и си решил да си спасиш кожата. Така ли е?”

“Вие всичко знаете... Нищо не може да скрие човек... Не съм искал да Ви измамя – иначе нямаше да дойда да Ви посрещна...”

“Дойде, защото разбра, че и без тебе ще се оправя... Срам ме е от тебе! Ако не беше човек на Джек, отдавна да съм те писал в разход. Жалко, че има такива страхливи сънародници като тебе... Българите сме храбри!”

“Само майка ми е българка... Баща ми е ...”

“Толкова по-зле! Позориш съюзниците, Кроули! Който ти е дал това име, страхотно е улучил! Влечуго си ти, а не мъж!”

“Простете ми!...”

“Аз и да ти простя, Гепард не прощава... Това го знаеш...”

“Ще си откупя вината, ще видите. Ако искате, ще дойда преди да тръгнем и ще ви сваля тези решетки – от чиста платина са! Струват повече от златото!”

“Това е мародерство, Кроули!” Това убежище трябва да остане. Ще свърши отлична работа при някоя следваща задача...”

“Трябва да Ви кажа нещо неприятно, сър...”

“Какво? Момче някакво? Открило подводницата? Как е проникнало тук?”

“Не, не е тук, оттатък при Нак е. Залових го като излизаше, и го отведох при капитан Нак...”

“А аз защо усещам, че е тук?”

“Моля Ви се, само преди час го видях при Нак!”

“Добре, уморен съм, може и да греша... Имате ли неприятности с него? А защо не го ликвидирахте? Нак не разрешава? Но говори, дявол да те вземе, не ме карай да ти чета мислите – уморен съм до смърт!”

“Неприятното е това, че изглежда се досеща за нашите задачи, а и за тези на Нак. “

“Колко е годишен? Че той съвсем не е момче! Щом е така, защо не го ликвидира? За чий дявол си го закарал при Нак?”

“Видях го да излиза оттук, но не знаех дали не е проникнал в “Бърлогата”. Не знаех дали е бил сам или... Трябваше да го разпитаме, а може и да се окаже с нещо полезен...”

“В нашата работа всяко усложнение е вредно и опасно за изпълнението на задачата. Трябваше да го ликвидирате! Най-добрия враг е мъртвият враг! Не помня кой го е казал, май че Хитлер... Лягай сега да спим! После ще отида при Нак да се запозная с обстановката. Ти през това време се свържи с Центъра. Имаме връзка в 6,30. Искай инструкции! Предай този текст. И за момчето нито дума! Инак ще ни обрулят ушите като се върнем!.. Дай сега нещо за хапване и да лягаме. Не съм спал от двайсет часа!”

До Ема достигнаха тежки стъпки, които спряха почти до главата ѝ и тя изтръпна от страх. В един момент дори ѝ се прищя да се разплаче и да излезе от укрытието си, надявайки се на милостта на тези двамата. Какво щеше да им навреди едно малко, незащитно момиченце?... Но същевременно съзнаваше, че нито тя е малко, незащитно момиченце, нито те бяха хора, на чиято милост можеше да разчита. Те бяха чужди агенти, в това нямаше никакво съмнение.

Вратичката на шкафа до нея се отвори и оттам измъкнаха нещо метално и тежко.

После чу щракането на ключа за осветлението, вратата на машинното се затвори и настъпи зловеща тишина. Отново беше сама. Относително сама...

Ема трескаво мислеше. Ужас! Заловили са Марин! Значи не е могъл да установи връзка с кораба. Сега сигурно го измъчват, а може и да го убият... Какво да направи? Да стои сгушена тук и да се надява, че няма да отворят нейното шкафче, бе глупаво?

И какъв беше този човек, който четеше мислите на другия? Човек ли бе, или... свръхчовек? Той усети по някакъв начин присъствието ѝ... Тя бе чувала за хора със свръхестествени способности, но мислеше, че са измислици. Това, което чу обаче, бе действителност. Този човек бе... пророк!

Реши да се действа, но откъде да започне? Първо трябва да заличи всички следи от присъствието си. Аквалангът! Той бе едва-едва прикрит зад платинените решетки и при едно претърсване, неминуемо щяха да го открият. Ема бавно откряна вратичката на шкафчето. Ръждясалите му панти предателски изскърцаха. Спотай се и когато не чу нищо подозрително, рязко отвори вратичката. После безкрайно дълго се измъква от шкафчето, защото се опасяваше, че ще предизвика шум с множеството железарии вътре. Бе тъмно, но реши да не пали осветлението. Включи електрическото фенерче, закачено на колана ѝ и тръгна пипнешком към металните решетки, усети топлината им и се насочи натам, където бе акваланга. Без да иска бутна с крак хладната бутилка, чу се метално простъргване и в следващия миг апаратът падна с трясък на пода. Цялата подводница прокъртя.

Ема инстинктивно се хвърли по очи на пода. Открита е! После скочи, грабна апарата за коланите, се свря в дъното на залата зад някакви машинарии и изгаси фенерчето. Чуха се стъпки, някой отвори вратата и запали лампата. Последва

нетърпима тишина. После се чу метално щракане. Пистолет? Не. Замириса на цигарен дим. Значи – запалка. Ема се чувстваше, сякаш случайно бе попаднала в клетка на тигър, който внезапно се бе събудил... През цепките на решетката тя видя стоящия на вратата мъж. Зад гърба му се виждаше радиопредавателя в отсрещната кабина. След секунда-две колебание, мъжът с цигарата, без да затвори вратата на машинното, си тръгна. Не заключи вратата на радиокабината – Ема добре видя това. И защо, нали след малко трябваше да проведе радиосеанса?

В този миг се чу бълбукане на водата в шлюза – явно, както бе споменал, Пророка отиваше в малката подводница. Какво ли ще стане с Марин? Ема реши да действа. Но как, какво да направи? Да можеше да предаде по радиото къде се намира... Дали още помнеше Морзовата азбука, която изучаваха в Морския клуб? Помъчи се да си спомни, но освен SOS, друго не успя да се появи в изнурения й мозък. Да прескочи сега и да се опита да се обади, бе извънредно рисковано. Онзи тип, май че Кроули го нарече Пророка, можеше всеки миг да се върне за радиосеанса си. Бе сигурна в това, защото дори не изгаси светлината в канижала... Трябваше да изчака, докато го проведе, а още по-добре, когато и той напусне подводницата. Но ако заключи след себе си вратата на радиокабината? Явно имаше този навик. Какво трябваше да се направи, за да не може да я заключи? Да повреди ключалката. Но как?

Сети се как едно хлапе от техния блок бе пхнало карфичка в ключалката на съседа, защото не искаше да върне футболната им топка, влетяла през стъклото в стаята му. След седмица съседът бе изваден полумъртъв от глад от пожарната команда през прозореца. Карфичка, но къде да намери тук такава? Ема зашари с длан по пода и не след дълго напипа нещо такова – погледна го на слабата светлина, идваща откъм канижала – телчица. И това ще свърши работа! Отчупи късо парченце и реши, че сега е моментът да направи нещо за собственото си и на Марин спасение. Пропълзля тихо до вратата, ослуша се - не чу нищо, погледна нагоре по канижала и като не видя никого, притича приклепнала до отсрещната врата. Приклепна и внимателно втикна телчето в ключалката. После бързо се върна обратно. Тихо, като крадец се промъкна в убежището си и притихна. Наблюдаваше през цепките на решетката.

След малко Кроули се появи. Спря пред вратата, погледна часовника си, явно още бе рано, погледна към вратата на машинното, понечи да я затвори, но се отказа. После влезе в радиокабината и оттам се разнесе припряното писукане на зумера. Не мина и минута и той изхвърча, сякаш му бяха предали, че е започнала Третата световна война. Втурна се в общата каюта и оттам се разнесе дрънченето на водолазни бутилки. После затича с тежки стъпки нагоре по канижала. Миг по-късно се чу шум от изпразването на шлюза. Какво ли го накара така светкавично да изчезне? Дори не се опита да заключи вратата. Какво ли се бе случило?

Ема изчака, докато чуе познатото изщракане на люка на шлюза и после подрънкването на водолазните бутилки в тесния отвор на купола. После настъпи тишина. Сега е моментът!

Тя изтича в радиокабината – радиопредавателят бе оставен неизключен – светлинките на таблото светеха. Седна плахо на стола и се огледа с отчаяние. Морзовият ключ стоеше кротко вдясно на плота. Ако започнеше да “чука”, дали нямаше да предава на вълната на враговете? Сигурно. Тя леко завъртя копчето на предавателя и стрелката се измести милиметри встрани. Това бе достатъчно. Сложи длан върху морзовия ключ и с ужас установи, че не може да си спомни нищо. Напрегна до крайност ума си, но освен две-три букви, друго не успя да си спомни. Огледа се, дано види някъде окачена морзовата азбука, както в клуба им, но не видя. Доплака й се от яд и отчаяние. След минута се съвзе и отново се опита да си припомни наученото

миналата есен в Морския клуб. Спомни си, че най-напред бе научила собственото си име – Ема. “Е” се отбелязваше с една точка, “М” – с две тирета, а “А” – с точка и тире.

Натисна кратко морзовия ключ и зумерът изписука. Точка. Две тирета, точка и тире. Почака секунда-две и повтори, после потрети. Ако някой уловеше това радиопредаване, щеше да си помисли, че някое дете си играе с морза на батко си. Това не стигаше. Тогава си спомни, че на курса им бяха казали, че много радиостанции имат автоматично приемане на сигнала за бедствие SOS. С този сигнал обаче не биваше да се злоупотребява, нито да се правят шеги. Това бе зов за помощ, за спасяване на човешки живот. А нима те не искаха да спасят живота си? Нима животът на Марин, а и нейният не са в опасност? Реши и натисна отново ключа: три точки, три тирета, три точки. Това не се забравя никога. Сигналят на бедстващите. След като го повтори, добави след него и името си. После се сети, че с тези букви може да предаде и думичката “мама”, както и “мамо”, тази, която най-много щеше да плаче за нея... Затова продължи: “SOS, Ема, мамо, мамо, SOS, Ема...” Така трака с ключа близо половин час.

Дали това бе достатъчно, тя не знаеше. Дали някой бе чул зовът ѝ за помощ - също. Реши да почака малко и после отново да продължи с радиопредаването.

Стоеше така на бюрото, подпряла с юмручета бузите си и се замисли. Не знаеше колко бе часа. Не знаеше и колко време бе спала, но си спомни, че Пророкът бе споменал, че имат радиовръзка в шест и трийсет. Значи сега е около седем часа, но сутринта или вечерта? Дали все още приятелите ѝ горе вярват, че са живи?

Сама не усети как сълзите ѝ се появиха неканени и тихо се търкулнаха по побледнелите ѝ скули. Плачеше от своята безпомощност, от неизвестността, дали Марин е жив и здрав, защото онзи изверг Пророкът настояваше да го ликвидират, спомни си за приятелите си на корабчето и за добрия си чичо Ваньо, капитанът, и за мъките, които са им причинили. Дълго стоя така, с вперени в пространството мокри очи, виждащи само спомена за дома, за родителите, за приятелите...

Ето родния град, мама, татко, Дорето, малкия двор с пъстрата градинка в него, с жълтите лалета и кадифените теменужки, училището, приятелките... После се запознаха с Марин. Това тя никога няма да забрави!

Всичко стана съвсем неочаквано. Познаваше с Денко (тя го наричаше Дени) отпреди това. Той бе секретар на класа и баща ѝ много го хвалеше. Понякога той идваше у тях да се посъветва с класния си ръководител някои въпроси. Така в разговори установиха, че имат общи роднини. С други думи, бяха в роднински връзки, макар и не кръвни – братът на баща ѝ бе женен за първа братовчедка на майка му. Баща ѝ подкрепяше тяхното приятелство, защото Дени бе прекрасен момък. Това обаче си остана само дружба. Тя бе само на седемнайсет години и едва-едва чувстваше трепета на жената в себе си...

Учебната година вече бе свършила и Ема се чудеше как да си запълни времето. Тъкмо тогава срещна случайно Дени и той ѝ каза, че е пристигнал най-добрият му приятел, с когото са били неразделни от деца. Само че сега учел в Английската гимназия в Пловдив и се виждали само през ваканциите. Казвал се Марин. Сега Дени се чудел, дали класният му ръководител, бащата на Ема, ще се съгласи приятелят му да кара лятната си бригада с техния клас. “Ами, питай го, поощри го Ема. Да ти кажа под секрет - той страхотно те цени. Няма да ти кажа колко те хвали, защото ще вземеш да се надуеш!”

Другарят Пенев се съгласи – стига да работят съвместно и да не правят щуротии...

През тези дни Ема скучаеше. Бригадата на техния клас бе определена за края на лятото. През един горещ юнски следобед тя срещна Дени току пред входа на парка. Връщаше се от плаж.

“Здравей, Дени? Защо не поздравяваш роднините си?”

“О, здравей мила “братовчедке”, извинявай, не те видях...”

“Толкова ли съм незабележима? Или си правиш, че не ме виждаш?”

“Как може! – той театрално разтвори ръце. – Кой не би се гордял с такава братовчедка?”

“Каква?”

“Хубава.”

“Това и без да ми го кажеш, го знам...”

“Така ли? Ами че аз се пошегувах...”

“Да не би да намекваш, че съм грозна?”

“Е, не чак грозна, но...” – поде шегата Дени.

“Да не си ме погледнал повече!” – с престорен гняв извика Ема и тръгна с бързи стъпки. Дени едва я догонваше. Внезапно тя спря и се обърна. Дени се блъсна в нея и неволно я прегърна. И двамата избухнаха в смях.

“Благодаря ти, задето си ходатайствала пред баща си да вземе Марин на бригадата. Той е прекрасно момче! А След бригадата ще идем с него и брат му да вадим миди с корабчето на чичо ти (и мой свако) Иван за две-три седмици...”

“Така ли? Ами вашите ще ви пуснат ли?”

“Че защо не? Ние сме пълнолетни, а и не ни е за пръв път. От две години вече всяко лято отиваме на палатка. Само кажем на нашите, че заминаваме и толкоз...”

“Блазе ви на вас, момчетата, че ви пускат навсякъде... Няма ли да ме запознаеш с приятеля си?”

“Разбира се, че ще те запозная... Той днес следобед пристига с влака, ако си свободна, ела с мен да го посрещнем. Слушай, ти защо не навиеш баща си да дойдеш с нас на бригада? Знаеш ли колко хубаво ще бъде? Какво ще кажеш?”

Ема не отговори веднага, но по блясъка в очите ѝ Дени разбра, че идеята ѝ хареса.

“Не зная дали татко ще се съгласи...”

“Ще се съгласи, ще се съгласи. Нали и той ще бъде с нас! Още днес ще го помоля... Или, ако искаш, да идем още сега!”

Тя кимна така радостно, че двете тъмно-руси опашки на главата ѝ чак подскочиха. Хвана го за ръката и двамата забързаха надолу по улицата – той, с широки плещи, вече почти мъж, а тя – стройна като газела, палава като дете.

С Марин се запознаха на гарата. Той стоеше на стъпалата на вагона и гледаше отвисоко да зърне приятеля си. Забързаха – Дени – с нескривана радост, Ема – с плаха усмивка. Когато спряха пред него, той с такова възхищение се загледа в Ема, че дори забрави да поздрави приятеля си.

“Запознай се с моята братовчедка.”

“Братовчедка? – с недоумение попита Марин. – Никога не си ми казвал, че имаш братовчедка.”

“Така е. Всъщност не сме братовчеди. Моят свако Иван, капитанът, ѝ е чичо – брат на баща ѝ. Значи сме нещо като съплеменници, но за по-лесно я наричам “братовчедке”. Запознайте се де, какво се гледате!”

Марин се усмихна и подаде ръка. Ема протегна своята и отстрани на Дени му се видя много странно как неговата широка, мургава десница пое с нежност нейната – тъничка, с елегантни дълги пръсти.

Едва след това двамата приятели се прегърнаха, тупаха се с длани по гърба и се смееха радостно.

Още щом Марин я погледна, тя усети как нещо стопли гърдите ѝ. Почувства, че ѝ стана горещо, сякаш щеше да се задуши, но това чувство бе така приятно, че чак се

уплаши да не ѝ проличи на лицето. Ето защо сведе глава, но усещаше погледа му върху себе си и това я накара да се изчерви – усети това по горещината, която изби по бузите и шията ѝ. Какво беше това? Досега не ѝ се бе случвало? А уж не бе стеснителна с момчетата!...

Тримата заедно вървяха по перона. Марин бе така захласнат в Ема, че едва не се блъсна в електрическия стълб. Дени го гледаше отстрани насмешливо, но в усмивката му се таеше и малко тъжна завист. Ако би могъл да проникне в душата на Марин, той би узнал, че още щом зърна Ема, нещо в сърцето му трепна – нещо, което досега не бе изпитвал. Внезапно изпита такава радост, сякаш бе намерил нещо отдавна сънувано, нещо много хубаво, нещо, за което винаги бе мечтал – сякаш се бе сбъднала съкровена мечта. И тъй като такава нещо за пръв път му се случваше, той не съумя да го прикрие...

“И Вие ли ще ходите на бригада? – запита Ема, колкото да наруши настъпилото мълчание, макар прекрасно да знаеше отговора. Нищо друго не ѝ дойде наум и имаше чувството, че са я вдигнали неочаквано на урок, а тя нищо не знае...”

“Да, заедно с Денко ще ходим... Уредил е това с класния си...”

Марин не бе стеснителен с момичетата, напротив, в пансиона на английската гимназия се бе влюбвал почти във всички по-хубавки, но щом напишеше поредните си, посветени на тях стихове, усещаше, как музата му сякаш отлита и спираше дотук.

После, поокопитил се, добави сякаш на себе си: “Виж ти, каква братовчедка имал Денко, а да я крие!”

“Не съм я крил! Ами че аз я открих съвсем наскоро – караше курса за леководолази през есента – ходих да им вода упражненията в басейна...”

“Не ме гледайте така, ще ме урочасате!” – подхвърли шеговито Ема и хвърли кос поглед към Марин, макар това да ѝ доставяше удоволствие - такъв голям, а пък се захласва като дете по хубава играчка...”

Марин усети, че е прекалил и реши да се държи по-сдържано. Заговориха за бригадата. Новината, че и Ема ще бъде с тях, направо го възпламени. Неусетно погледът му отново се спираше на нея, гледаше я как приказва, без да се вслушва в думите ѝ... А тя сияеше, зачервена от възбуда и удоволствие, че е харесвана, че е желана... За пръв път бе почувствала, че вече не е дете, а млада и привлекателна девойка.

Ема никога няма да забрави тези няколко дни на бригадата. Няколко, защото скоро пристигна телеграма, че музикалната школа, където свиреше на пиано, заминава на турне в Чехословакия и тя трябваше да тръгне. Работният ден бе свършил. Двата седяха край вадата, по която поливаха на зеленчука, бяха потопили босите си крака в топлата, бълбукаща вода и си говореха. За какво? Марин ѝ разказваше за нейния чичо, бай Иван, капитана, с когото Марин се познаваше добре. Той бе останал да живее в малкото крайморско градче, близо до своите лодки и мрежи и за последен път тя го бе виждала като малка. Сега си го представяше – як, снажен, със загорял от слънцето врат, с едри, изрисувани с котви и русалки ръце – типичен морски вълк!

“Ех, колко хубаво ще бъде при вас на корабчето. Завиждам ви!”

“А защо не дойдеш и ти?” – предложи импулсивно Марин, без да вярва, че това е възможно. Прекалено хубаво бе, за да се случи.

“Кой ще ме пусне? – с горчива усмивка промълви Ема. – А много ми се ще да дойда. Миналата есен завърших леководолазния курс, а съм се спускала с апарат само в басейн – стана студено и времето не позволи...”

На Марин изведнъж му се прищя да я притисне до себе си, да целуне тази бърлива уста с коралово-червени устни, но вместо това само докосна пръстите ѝ. Тя ги сви и обхвана неговите – задебели от работата, но неочаквано топли и чувствени.

Марин доближи лице към косите ѝ. Имаха дъх на здравец. И двамата почувстваха, че ще се случи нещо неочаквано...

И то се случи.

Отиваха си и баща ѝ бе тръгнал да я търси. Наблизо се чу бойкия му глас. Те станаха и се присъединиха към другите. По пътя към селото вървяха тримата заедно. Вървяха и мълчаха. Тежеше им предстоящата раздяла.

На сутринта Ема замина. Марин изкара дните до края на бригадата като в сън. Чувстваше се едва ли не като болен.

“Ти да не си влюбен?” – питаше го с насмешка Дени, макар да знаеше прекрасно, че е точно така. Марин нищо не отвърщаше, само го поглеждаше с презрителен поглед и го погваше. Всичко завършваше с приятелско боричкане.

След бригадата ги очакваше голяма работа около подготовката на предстоящата експедиция за лов на миди с бай Иван и неговото корабче. Това ги увлече и тъгата започна да избледнява.

Бе топъл юлски следобед. Летен следобед, като всички други. По цял ден прекарваха на кейчето, до което бе завързан “Фоти”. Първо с бай Вельо ремонтираха лебедката. За тези няколко дни Марин дотолкова свикна със звуците на малкото пристанище на това топло южно градче, че нощем, преди да заспи, още дълго ги чуваше. Пред очите му все се мяркаше белият перчем на стария моторист, към когото младежът много се привърза.

Отначало помисли, че този човек не може да говори – все работи и мълчи. Скоро го опозна. И как добре разговаряха после двамата – без думи. Бай Вельо щеше да вдигне глава, стреснат от басовия рев на съветския пасажерски кораб, навлизащ в пристанището и щеше да кимне към белия гигант. Марин оставяше работата, поглеждаше черния му надпис на кърмата “Армения” и също кимаше с глава. После двамата дълго още гледаха към белия красавец и одобрително клатеха глави. Или пък, сядаха за малко да починат двамата, спуснали крака зад борда, и гледаха към фара на скалата пред пристанището. Зад него морето синееше... После се споглеждаха и одобрително кимаха с глава. Седяха и разговаряха мълчаливо, като понякога с погледи допълваха неизказаното.

Добър човек бе бай Вельо. Шейсетгодишен, едва-едва прегърбен, с червендалесто лице и врат – не от слънцето – такъв бил джинсът им. Специално образование нямаше, но от дете се занимавал само с мотори. Работеше работата си с любов и искаше да вдъхне и на него същата тази любов към машината. Той се отнасяше към нея като към живо същество, като към любима жена – галеше с черни, омаслени длани цилиндрите и боледуваше заедно с нея, когато не бе в ред. Затова пък, запееше ли моторът, очите му грейваха. Лицето му, грубо оформено, прилично на препечена франзела, едва-едва се обтягаше в доволна усмивка, но очите му се смееха вместо него. Само понякога, в изблик на върховно задоволство, когато моторът работеше равно и чисто като часовник, той промърморваше с дрезгав глас: “Е, това е...”

Този следобед, един ден преди заминаването, Дени дойде необичайно възбуден, ухилен до уши, и още не качил се на палубата, завика:

“Марине, не можеш да познаеш каква вест ти нося!”

“Каква?”

“Не можеш в никакъв случай да се досетиш!”

“Добре де, казвай!”

“Ще си умреш от радост...”

“Чак пък толкоз...” – отвърна с привидно равнодушие Марин, но една догадка, една много приятна догадка се прокрадна в главата му и той погледна сияещ приятеля си. – Да не би!...”

Дени закима утвърдително с глава и рече:

“Ема идва с нас!”

Марин чак приседна на сандъка.

“Будалкаш ме!”

“Съвсем сериозно! Пристигнала е току що! Успяла е да уговори своите...”

“И...ккъде е сега?” – запелтечи Марин.

“Познай!”

“Стига с тези гатанки! Казвай или ще те хвърля във водата!” – и тръгна към него.

В този миг Ема изскочи иззад бетонния блок на кея и се спусна към корабчето.

“Внимавай, въжето!” – успя да извика Марин, но тя ловко го прескочи, за секунда притича по дървената сходня и застана на крачка от него – сияеща, с леко разтворени ръце, повдигнала се на пръсти, сякаш очакваше да я прегърне. Приличаше на птичка, готова да литне.

Марин я гледаше невярващ, стискайки все още в ръка топче омаслени конци, с които бе бърсал мотора. Бойки се да не изцапа снежнобялата ѝ блузка, той я притисна с другата ръка едва-едва към себе си. Почувства трепетния допир на малките ѝ твърдите гърди и сякаш усети припряното биене на сърцето ѝ. Своето не чувстваше – то бе спряло. Беше уверен, че в този миг би могъл дори да я целуне, но му бе неудобно от бай Вельо и особено от този досадник Дени.

“Ема, как дойде!” – прошепна той, примрял от вълнение.

“Така. Искях да видя леля, чичо, морето...”

“Аха...” – промърмори той, но бе сигурен, че не само за това бе дошла.

“Бай Вельо, гостенка си имаме!”

Мъжът приближи, обърса ръцете си, но ѝ подаде само малкия си пръст, който бе дебел едва ли не колкото ръката ѝ.

“Ти върви, аз ще довърша...” – рече той и ги загледа бащински.

Тримата крачеха един до друг към изхода на пристанището. Тя – в средата, а те двамата – отстрани. Единият – висок и строен, другият – широкоплещест и набит.

Пред дома на бай Иван спряха.

“Вие двамата къде спите?” – попита Ема.

“В навеса при сеното – знаеш ли колко е хубаво там? Мирише на сухи цветя и далечно лято. Но тебе едва ли ще те пуснат. Сигурно вече са ти приготвили гостната...” – отвърна Дени.

“Да – потвърди Ема. – А вечер къде се разхождате? Има ли тук къде да се отиде?”

“Да се разхождаме ли? Ами ние... след кораба и... си лягаме. Не сме по разходките. Ти какво, да не би да искаш да се разхождаш?”

“А защо не?”

“Аз съм уморен – смотолев Дени, - може би Марин...”

Марин направи най-отегчената физиономия, която можеше да се види на нечие лице, но побърза да склони:

“Добре, ще дойдем да те вземем. След колко време ще си готова?”

Ема погледна часовничето си, голямо колкото копче и тръсна къдрава главица:

“След половин час.”

Дени все пак дойде. Разхождаха се дълго по крайбрежната алея, после минаха по главната улица, по която вечер се разхождаха младите хора от градчето. Имаше и много курортисти. Ема веднага привлече вниманието на момчетиите и трима се лепнаха след тях, като подхвърляха от време на време тарикатски лафове. Марин поизостана, за да влее малко акъл в канчетата им и след минута ги догони.

Докато ги застигаше, кой знае защо внезапно съжали, че бе настоял и Дени да дойде. Гледаше ги в гръб как си говорят, обърнати с профил един към друг засмени, почти докосвайки пръстите на ръцете си и неочаквано изпита непознато чувство, от което се уплаши. Почувства, че мрази Дени за това, че са толкова близки с Ема, че така щастливо разговарят и се усмихват един на друг... Опита се да отхвърли това от мислите си и с два скока ги догони.

“Можете да бъдете спокойни – рече той. – Онези повече няма да ни досаждат.”

Ема леко се притисна до него вървешком и пошепна на ухото му така, че чак му се зави свят:

“Докато съм до тебе, Марио, не бих се страхувала...”

“Марио?” Тя го нарече така и на него кой знае защо много му хареса, но вместо това измърмори:

“Наричай ме Марин по-добре...”

“Марио по ми харесва.”

“Недей, ще ми се смеят момчетата...”

“Добре, но ще те наричам така, когато сме сами...”

Чак дъхът му спря от вълнение. Значи, ще бъдат сами... понякога...

Дени бе поизостанал и ги настигна с цигара в уста. Марин го изгледа с презрение:

“Ей, Дени, утре тръгваме с кораба, а ти още продължаваш с тези фъшкии! Знаеш, че цигари и леководолаз са несъвместими неща!”

“Почерпиха ме, вносни са, реших да ги опитам...”

“Вносни! Купуват чужденците нашия тютюн, ароматизират го и толкоз...”

“Все пак, хубави са, леки. Искаш ли да ги опиташ? Имам още една.”

“Знаеш, че не пуша.”

“Е, аз пък да не би да пуша? Запалвам от време на време...”

“Аз искам да опитам” – рече палаво Ема.

“Малка си още” – отвърна назидателно Дени. – Ами ако баща ти научи?”

“Откъде ще научи, кой ще му каже? Дай поне да смукна веднъж!”

Дени ѝ подаде цигарата си.

“Недей! – намръщено се обади Марин. Ема изненадано го погледна.

“Чакай бе, ти да не си ѝ настойник?” – рече Дени. Марин така го изгледа, че той съжали за шегата си. Все пак Ема не взе цигарата. От това на Марин му стана особено приятно.

После дълго говориха за експедицията, за работата, която им предстои, за другите две момчета, които щяха да дойдат утре – Диди, по-малкият брат на Марин, вече десетокласник, но як като брат си, и Ванката, техен приятел от училище. Всички те заедно бяха изкарвали леководолазния курс към ДОСО и бяха правоспособни леководолази.

Утрото се роди в розово и свежо проплака с гласа на чайките и плисъка на вълните. Слънцето ритна пелените си, окъпа се в морето и заплува в синевата. Денят обещавахе да бъде хубав.

Пръв на корабчето бе дошъл бай Вельо и сега припалваше мотора. След него пристигна капитанът бай Иван с Ема, а след тях – и четирите момчета – Марин, Дени, Диди и Ванката Пирата – неразделната четворка. Още от деца те направиха заедно първите си стъпки в подводния спорт, по-точно в подводния риболов: със самоделни маски от вътрешна автомобилна гума, шнорхели от маркуч, плавници от гумени изтривалки за крака, харпуни с шевни макари и стрели от тел за пране, защото всичките тези неща ги нямаше по магазините.

На кея стоеше леля Мария, жената на бай Иван. Тя тихо му говореше нещо, а той кимаше с глава, докато откачаше въжето от кнехта. После го хвърли на палубата и скочи след него. С канджата, опряна в кея, той отблъсна носа на корабчето, моторът забоботи припряно и “Фоти” се отлепи от кея, разпуквайки с острия си нос мазната ципа на водата.

“И да се пазите, чувате ли? – извика жената след тях. – И най-много Емито да пазите, че ви е единственото момиче на кораба!”

Като направи плавен завой корабчето се насочи към изхода на пристанището. Първите тежки вълни мощно ги залюляха. Морето ги посрещна с дълбоко, солено дихание. Ема стоеше до чичо си на румпела с лице срещу вятъра, с развети коси, леко примижала и с щастлива усмивка на устните. Тя бе в пълен контраст с едрия, широкоплещест мъж в поизбеляла моряшка фланелка – бе обула тесен небесносин панталон и също такава матроска блузка, която трептеше на вятъра и очертаваше приятно малките ѝ гърди.

После събитията се развиха със светкавична бързина – първият ловен ден, първите предадени за преработка миди, после отиването до Тодорисовите плитчини, подводницата, отвлечането на Марин...

В този миг той вероятно бе някъде наблизко, затворен под арест, а тя отчаяна вече от час седеше пред радиопредавателя и чукаше с морзовия ключ: “Мамо, Ема, SOS...” Вярваше, че ще я чуят и ще дойдат да ги освободят.

А ключът продължаваше да пее, да пее песен от точки и тирета...

* * *

Времето пак се оправи. Водата взе да се бистри и само разкъсаните водорасли и изхвърлените на брега купища мидени черупки напомняха, че скоро е имало буря, или както рибарите я наричат “провеза”. Навсякъде се носеше тръпчива миризма на йод от гниещите водорасли. Тази миризма не правеше впечатление на вървящата по пясъчната ивица възрастната жена, която събираше изхвърлените от бурята клони и летви, но за седящите на кейчето момчетата бе като сладка упойка.

Те прекараха нощта в една купа сено край военното поделение, защото корабчето им бе вързано на военния кей, а там не разрешаваха да се остава нощем. Не можаха да мигнат цяла нощ. И как да спят след такова нещастие! Не им се и ядеше. Напразно Ванката вадеше мрежичката с хляба и сиренето и после с въздишка го завиваше отново в овлажнялата амбалажна хартия. Мълчаха. Страхуваха се да проговорят, защото знаеха, че думите само ще усилят мъката.

Дени извади една сламка от яката си и се опита пръв да наруши мълчанието:

“Не бива да се отчайваме, момчета! Ако така продължаваме без сън и храна, ще загубим сили и няма да ги имаме, когато може би най-много ще ни трябват...”

Никой не му отговори. Само Диди подсмъркна, после шумно издуха носа си, за да прикрие сълзите, които пак напиреха. “Какво ще кажа на мама и татко?” – тази мисъл не излизаше от ума му.

На сутринта, когато се събудиха от краткия си, кошмарен сън, пристигна собственикът на сеното и се развика. За негова изненада момчетата нито се разбяха, нито се сопнаха, а само мълчаха и спокойно слушаха поученията му. Мъжът се вгледа в

очите им и усетил, че нещо тежко ги гнети, сам сведе поглед и си тръгна. Те събраха оскъдния си багаж и бавно тръгнаха към корабчето.

Вървяха и не смееха да се погледнат в очите. Нощем се страхуваха от гласовете си, а денем – от очите. Страхуваха се, че още малко и неукрепналите още, почти детски души, не ще издържат и ще се срутят. Ще се хвърлят по лице в тревата и с дива ярост ще изплачат мъката си. Мъчеха се да затулят тази пукнатина, защото съзнаваха, че след това ще се почувстват смазани от скръб: все едно, че се признали приятелите си за мъртви. Всеки се мъчеше да не вярва в това, а ако все пак се съмняваше, опитваше се да го скрие.

Седяха на кейчето, загледани в старата жена, събираща подпалки за огъня и мълчаха.

“Това не е ли на бай Апостол жената?” – запита с безизразен тон Денко.

“Май че е тя.”

“Хм, казват че дъщерите им били много хубави...”

“Не съм ги виждал...”

“Аз вчера ги видях.”

“И какво?”

“Нищо.”

Отново замълчаха. Всички мислеха за едно и също, но внимаваха да не напомнят за него. “В дома на обесения за въже не с говори...”

На малкото военно кейче цареше тишина. По-точно носеха се обичайните звуци, които правеха тишината: клокоченето на водата между борда и кея, късият крясък на морското рибарче, далечните подвиквания на рибари, излезли “на чоконта“ за попче в тази тиха лятна утрин. Пет-шест лодки бяха пуснали котви в заливчето и всичко, което си говореха рибарите се чуваше, макар до там да имаше четвърт миля. Откъм военното поделение се чуваха характерните казармени звуци: резки команди, още по-резки отговори, шум от съборена кофа и после отново всичко утихваше.

Дени пръв долови някакво особено оживление около сградата на щаба, но не разбра какво става. После, когато гласовете приближиха, той позна дрезгавия тембър на бай Иван, а след миг го зърна сред група офицери оживено да ръкомаха. Идваха към кея. Нещо трепна в сърцата на момчетата. Тревога или радост, те още не знаеха, но станаха и очаквателно се загледаха към тях. Бай Иван ги съзря и като изтича пред другите замаха с ръце и завика:

“Момчета, живи са! Живи са!”

Спогледаха се невярващи. Как така? Ами къде са тогава? Затичаха към капитана, а той ги тупаше по раменете и повтаряше:

“Живи се, радвайте се! Живи са!”

Въпросите се посипаха като лавина:

“Как разбрахте? Здрави ли са? Къде са? Искаме да ги видим!”

“Чакайте, чакайте да ви обясня... Преди малко дежурният радист приел по радиото сигнал за бедствие SOS, а след него се редуваха думите “Ема” и “мамо”. И в момента радиопредаването продължава: само с тези три думи, но и това е достатъчно, за да разберем, че са живи и здрави!”

“Не е съвсем така – обади се Дени. – Това се отнася само за Ема, защото явно тя предава по морза. Значи тя е сама, а Марин не е с нея, защото той знае азбуката добре и сам би седнал пред ключа. А сигналът за бедствие SOS означава само едно – че са в голяма опасност! Откъде идва радиопредаването, засекали ли са го?”

“Така е, момчета, всичко това ни е напълно ясно, но все пак и това е нещо. Фактът, че Ема има възможността да предава по радиостанцията, означава, че все пак има известна свобода за действие. А Марин... той може да е ранен или...да не е добре,

но все пак знаем, че имаме шанс да ги спасим. Тръгваме веднага към плитчините. Предаването идва оттам. Засекли са го няколко военни радиостанции по крайбрежието.”

Откъм щаба тичешком се зададе капитан Савко Петков.

“Катерът за преследване на подводни лодки “БО” (Большой охотник) вече е тръгнал към района на плитчините – каза той запъхтян. - Ще се срещнем в същата точка, но ще ги изчакаме. – И като се поколеба, добави със суров тон: “Обади ми се от града нашият приятел Костов от специалните служби. Вчера го уведомих за вашето произшествие и той ми каза под секрет, че от известно време засичали свръхкратки закодирани съобщения от този район и се съмнявали, че това е дело на чужди агенти. Предупредиха ни да внимаваме и да изчакаме да дойдат с “БО-417” и техни хора – леководолази. Казах му, че ако са нужни още леководолази, имаме на разположение... Така че, ще трябва да дойдете и вие с “Фоти”. Нали заредихте въздух на нашия компресор?”

“Всичко е пълно до дупка! Тръгваме веднага!” – викнаха един през друг тримата.

“Но без самоинициативи! Ще действате само по моя заповед!”

“Аз ще тръгвам в такъв случай, Савко – каза бай Иван и откачи въжето от кнехта. - Вие и без това ще ни изпреварите с катера.”

Бай Иван направи въртеливо движение с ръка към моториста и след миг от ауспуха блъвна черно облаче дим и едноцилиндровата “Скандия” забуха в утринната тишина. Минута по-късно “Фоти” маневрираше между стройната редица от военни катери и след още толкова време вече бе излязъл от малкото военно пристанище. Неговият неголям екипаж, обхванат до преди час от отчаяние и мъка, сега бе изпълнен с решимост да направи всичко необходимо за спасението на приятелите си.

В същото време думите на капитан Петков, че тук са замесени вражески агенти, ги караха да бъдат нащрек, съзнавайки, че това не бе вече лов на миди, а сериозна и опасна работа, рискована, но абсолютно необходима.

Предстоеше им трудна битка с неизвестното.

* * *

Преди да дойде на себе си след удара, който му нанесе Еди Нак, Марин изпадна в кратко полусънно състояние, при което почти реално изживя следното отмъщение: стиснал ръчна граната в ръка се гмурка към вражеската подводница, втиква гранатата в двигателните вибратори и я взривява.

Осъзна се плувнал в пот. Челюстта го болеше, в устата му още имаше кръв, главата му шумеше и му се гадеше. Дали не бе получил мозъчно сътресение от удара на този кретен? Надигна се замаян от кушетката, изплю кръвта в мивката и изми устата си. Устната му бе разцепена и подута. Челюстта и зъбите го боляха.

В този миг в лабораторията влезе Нак. Той явно остана доволен от гледката, защото по грубото му лице му се изписа ведрост. Приблужи до Марин и стегна китките му с пластмасова лепкава лента. Марин не се съпротиви. Нямахше достатъчно сили, а трябваше да се пази за по-нататък. Знаеше, че му предстои тежка битка.

“С такива като тебе, тъй трябва да се разговаря. Върви напред!” – побутна го с крива усмивка той.

Марин тръгна. Капитанът отвори вратата и го насочи наляво. Влязоха в неголяма каюта, също лаборатория. Марин седна на табуретката, а Нак се настани

срещу него, като не преставаше да се усмихва. Отвън се чува тихи стъпки и веднага след това, без да почука, влезе среден на ръст мургав мъж с мрачен израз на лицето. Няколко секунди мъжът гледа съсредоточено момчето, после тихо каза:

“Излезте!”

Еди Нак чак се облеши от изненада и остана един миг вцепенен, през което време успя да прецени, че е по-добре да излезе, отколкото да упорства. Като погледна с крива усмивка към младежа, той стана и излезе.

Мъжът седна на неговия стол и се обърна с лице към Марин. После се втренчи в него и сякаш го забрави. Момчето го гледаше с интерес, но и с известен боязън. “Този трябва да е важна клечка, щом дори Нак му се подчинява. Да не би да е шефът им?”

“Аз съм главният тук – сякаш в отговор на думите му рече мъжът с равен тих глас, без да откъсва поглед от момчето. – И всички ми се подчиняват.”

Марин също го гледаше в очите то в един миг установи, че не може да отмести погледа си, колкото и да му се искаше. “Трябва да ме е хипнотизирал!” – помисли с ужас той. Испита внезапен страх, че някой си играе с волята му. “Е, добре, ето тогава какво мисля за тебе. Мразя те, защото си враг. Ако можех, бих те убил за да спася себе си, Ема...”

“Коя е Ема?” – тихо, сякаш на себе си продума непознатият.

Марин подскочи. Откъде този тип знае за Ема? Или пък му е прочел мислите? Почувства как косата му настръхва от ужас, сякаш бе стъпил в змийско гнездо. Той проникваше в съзнанието му и четеше всичко в него. Нима има такива хора? Момъкът стоеше прав, настръхнал, с вързани ръце, но бе готов на всичко.

“Седни! – тихо каза мъжът.”

“Какво искате от мен?” – с пресъхнало гърло извика Марин.

“Знаеш, че си излишен тук. Трябва да те няма. Излишното любопитство се заплаща скъпо. Англичаните казват: ” Curiosity kills the cat.” Любопитството уби котката. А котката в случая си ти...”

Отвън се чу тропот на тичащи крака и без до почука влетя Кроули с мокър неопренов костюм. От мократа му коса се стичаха капки вода. Не бе свалил дори маската от челото си.

“Шефе, открити сме! Всеки момент могат да пристигнат!” – на един дъх изрече той с облещени от страх очи.

“Откъде разбра?” – изправи се светкавично мъжът.

“Радиограма!” – изрече Кроули и преглътна мъчително.

Мъжът тръгна към вратата, там спря, погледна през рамо назад и рече строго:

“Оставаш тук! Отивам до “Бърлогата” да прибера материалите...”

“Но аз нали...”

“Без възражения! Изпълнявай!” – и като каза това, излезе.

Миг по-късно се показва главата на Еди Нак и веднага след това се скри.

“Капитане! – викна след него Кроули.

“Какво има?” - озъби се оня на вратата.

“Капитане, ще ходите ли до “Бърлогата”?”

“Да не съм луд! Който има работа, да ходи! Аз нямам.”

“А... можем ли да поговорим... по делови въпрос?”

“Окей!”

Кроули погледна към Марин, явно се двоумеше, но после бързо зашепна:

“Капитане, в “Бърлогата” има около петнайсет-двайсет килограма платина от най-чиста проба. Ще трябва да я приберем – това струва луди пари!...”

“Чакай, чакай!” – Нак влезе и затвори вратата. – Говори сега по-конкретно. Каква е тази платина? Откъде сте я плякосали?”

“Не сме я плячкосали. Наши хора преди месец монтираха в “Бърлогата” енергетичен модул – за получаване на ток. Решетките му са от чиста платина!”

Еди Нак не мисли дълго.

“Къде се намира?”

“Първо да се договорим. За Вас ...десет процента. Добре, трийсет...!”

“По-скоро бих предложил обратното...”

“Бога ми! Та това е грабеж!” – проплака Кроули.

“Както искаш... Мога и сам да го намеря...”

“Да, но ако демонтирате решетката, токът в “Бърлогата” ще спре и няма да можете да отворите шлюза да излезете. Само аз знам как да се справя...”

“Добре. Делим петдесет на петдесет...”

“Съгласен! Само внимавайте! Първо изчакайте да излезе оттам шефът! Той не трябва да знае...”

“Окей! Казвай сега какъв е секретът на шлюза!”

“Няма секрет. Просто го отваряте ръчно. Шлюзът ще се напълни, но след това няма да може да се затвори и ще се наводни цялата подводница. И по-добре...”

Нак изскочи навън, без дори да затвори вратата. Кроули го проследи с поглед по коридора, после се върна и седна на стола с най-тъжната физиономия, която можеше да се изпише на нечие лице.

Марин трескаво мислеше. Трябваше да действа незабавно. Ако онзи тип наводнеше подводницата, Ема щеше да загине. Няма време за губене. Сега или никога!

“Мародер!” – обърна се той с подигравателна усмивка към Кроули.

“Затваряй си мръсната човка!” – извика онзи и замахна да го удари. Марин се наведе и юмрукът профуча над главата му. При това загуби равновесие и залитна. Марин вече бе скочил на крака. Засили се и нанесе страхотен шут между краката на Кроули. Той изстена и рухна на пода. Втори ритник в лицето го заслепи, кръв рукна от носа му. За известно време той щеше да бъде безпомощен. Това време обаче щеше да бъде достатъчно за Марин, за да вземе куп решения.

Нож не намери, но видя на лабораторната маса спиртна лампа и запалка. Макар и с доста усилия успя да я запали със завързаните си отзад ръце. После стисна зъби и подложи на пламъка пластмасовата лента с която бе завързан. Почувства остра болка, когато пламъкът облиза китките му, но друг начин нямаше. След секунди лентата омекна, той напрегна всичките си сили да я скъса.

Кроули бе дошъл на себе си. Усетил миризмата на изгоряло, той се надигна от пода и с вик се хвърли към момчето. Пластмасовата лента, размекната от пламъка, се разтегли и Марин успя да освободи ръцете си. Въпреки това не успя да избегна удара на Кроули. Той попадна в корема му и изкара всичкия му въздух. Младежът се приведе и с върховни усилия успя да излее спиртната лампа върху него. Неопренът и косата му пламнаха. Кроули изрева страшно. Възползвайки се от това Марин се хвърли към вратата и успя да хване дръжката. В същия момент, вероятно дочула врявата, влезе Хелън и той едва не я събори.

Това забавяне обаче бе достатъчно Кроули да го застигне и да му нанесе страхотен удар в челюстта. Марин залитна и се блъсна в някакъв лабораторен апарат. “Добре поне, че ме удари по вече ударената от Нак страна!” - Тази парадоксална мисъл мина през главата му, докато се надигаше. Кроули продължаваше да гаси неопрена. Горящият спирт бе размекнал порестата гума и тя гореше като напалм. Хелън стоеше, опряла гръб в стената и наблюдаваше сцената с безкрайна уплаха.

“Какво гледаш – викна Кроули. – Помагай!”

Хелън не помръдна.

Марин се съвзе след удара и се хвърли отново в атака. Кроули бе много як, но същевременно беше твърде затруднен в гасенето на горящия неопрен. Пламъкът вече обхващаше гърба и рамото. Когато той реши да свали от себе си горната част на облеклото, той го смъкна презглава, но ръцете му за миг останаха блокирани. Тогава Марин с все сила го блъсна с глава в диафрагмата. Този удар, наречен “таран”, той бе научил от баща си – бивш граничар.

Ударът бе успешен. Кроули загуби равновесие и се блъсна в отсрещния шкаф. Вратичката му се отвори, голяма стъклена с някакъв химикал падна от горната лавицата и с трясък се разби в масата току пред лицето му. Последвалата сцена бе достойна за филм на ужаса. За секунди лицето на Кроули стана жълтеникаво, после – кафяво, а кожата му се изпълни с мехури. От разлетия химикал, вероятно концентрирана сярна или азотна киселина, се носеше задушлив жълто-кафяв газ. Той нададе животински рев и се хвърли ослепен към Марин. Той се отдръпна и Кроули връхлетя с цялата си тежест върху някакъв апарат. Апаратът се преобърна и го затисна.

Време за губене нямаше. Марин отмести Хелън от пътя си и излезе в коридора. Сега накъде? Върна се, хвана Хелън за ръка и я измъкна навън. Тя не се възпротиви.

“Къде за леководолазните апарати? Казвайте бързо!”

Жената за миг се замисли, после посочи отсрещния метален шкаф. Марин с един скок бе до него и дръпна дръжката, но тя не помръдна.

“Ключ?”

Хелън поклати притеснено глава:

“Не зная, може би е при капитана...”

Марин затича и нахлу в познатата му вече каюта и зашари с поглед. Нищо. Погледът му спря на малко метално сандъче под шкафа. Надписът “Взривоопасно” го наведе на идея. Отвори го и видя вътре няколко експлозивни шашки и други взривни материали. Нямаше време за губене. Взе ножа за пури, отрязва късо парче бикфордов фитил, пъкна го в един капсул-детонатор, помисли за миг, но не взе взривна шашка - много щеше да дойде – може да взриви подводницата. Грабна от масичката на капитана запалката му и тичешком изскочи навън.

Хелън стоеше все така обхванала с две ръце устата си и гледаше с неописуем страх. От съседната лаборатория бяха подали глави двама лаборанти, които, щом го видяха, се скриха и ключът зад тях щракна. От другата каюта се чуваха ужасните резове на Кроули. Марин пъкна капсул-детонатора в ключалката и запали фитила. Хвана Хелън за ръката и двамата се отдръпнаха зад вратата. Тя плахо се сгуши в него и за миг му се стори, че е Ема. Трясъкът на експлозията ги раздели. Синкав дим се носеше наоколо. Ключалката зееше разбита. Марин се втурна нетърпеливо към шкафа и го отвори. Направо му се доплака – вътре имаше само един апарат – неговия. Та той бе почти празен!

В този момент вратата се отвори и оттам, препъвайки се, излезе Кроули, залитащ и с пистолет в ръка. Вървеше наклонен напред, опипвайки с ръка стената и реवेशе с нечовешки глас. Той не виждаше. Лицето му бе станало черно-кафяво, очките цепки - затворени, кожата - свлечена на парцали, косата сплъстена и на места изгоряла. Марин бе шокиран от гледката, за миг изпита обикновено човешко съжаление, но бързо го преодоля. Метна акваланга си на рамо и безшумно тръгна. Хелън, не издържа на ужасната гледка и издаде сподавен стон. Кроули мигновено насочи ръката си натам и стреля. Този човек бе полудял от болки. Нима не се досещаше, че ако куршумът попадне пряко в корпуса, здравата, но тънка стена можеше да се пробие като яйчена черупка!

Марин напрегнато мислеше какво да направи. Пътят към изходния шлюз бе препречен от Кроули, който продължаваше бавно да се придвижва към тях. Първият изстрел не бе улучил, но вторият?

Младежът рязко отвори вратата на капитанската кабина и се отдръпна. Последва изстрел, който счупи червената лампичка над вратата. Той хвана Хелън за ръката и двамата бързо се вмъкнаха в кабината. Издавайки хрипкави стонове Кроули приближаваше. Марин се възползва от краткото очакване, за да закопчее апарата си. Тогава зърна ръцете си. Китките му бяха покрити с мехури и разтопена пластмаса. На места кожата се бе свлякла. Не бе време да мисли сега за това, когато трябваше да спасява не само себе си, но и Ема. А нейното положение ставаше особено опасно, ако онзи тип наводнеше подводницата.

Тогава в отвора на вратата се появи протегната черна ръка, стиснала пистолет. Марин това и чакаше. Силен, съсредоточен удар с ръба на китката. Костта изпращя – той не разбра – неговата или на Кроули. Последва нов рев и пистолетът се плъзна в ъгъла на коридора. Марин се измъкна безшумно през вратата и за секунди стигна до отвора на шлюза. Влезе вътре и потърси с очи механизма за включване. Видя бутон на стената и го натисна. Ключалката на вратата зад него щракна, чу се свистене и в кабината започна да нахлува вода. Отвън се дочуха мощни удари с юмрук по вратата, но Марин предполагаше, че щом шлюзът започне да се пълни, тя се блокираше.

Внезапно той се досети, че в бързината не бе взел маската и плавниците си, нито пък баластния колан. Ще трябва да изплува и без тях. Добре поне, че шнорхелът му винаги стоеше закачен със скоба за апарата. Водата достигна гърдите му. Тя облиза обгорените му китки и парещата болка скоро се превърна в изтръпване, сякаш бяха премръзнали. Когато достигна устата му, той налага шнорхела. Опря горния му край в тавана, за да може да диша докато шлюзът се напълни. Въздухът в апарата бе толкова малко, че трябваше да го пести докрай. Щом водата взе да залива отвора на шнорхела, той пое дълбоко въздух и налага мундшука на акваланга. Зачака. Бълбукането на водата в шлюза продължи сякаш безкрайно дълго. Мина повече от минута, а шлюзът не се отваряше. Дали няма някакъв допълнителен механизъм? Едва когато го обзе неудържим порив за дишане, издиша бавно и пое първата глътка.

Инстинктът е ужасно нещо! Без да ще, сякаш организъмът му бе нещо съвсем отделно от разума, той неволно издиша и пое втора глътка. Бе заждял за кислород. Едва успя да сподави следващия порив за вдишване. Шумът от нахлуващата в шлюза вода вече бе престанал, а люкът не се отваряше. Какво става? Да не би механизмът на отваряне да бе различен от този в “Бърлогата”? Нищо чудно. Той потърси по стените около себе си, но освен първия бутон, друг не откри. Да го натисне ли отново? Ами ако тогава шлюзът започне да се изпразва отново? Пое трета глътка въздух. Той излизаше със свистене, което можеше да означава две неща: или че е на привършване, или че дълбочината, на която се намираха, бе голяма.

Времето минаваше, а шлюзът не се отваряше. Марин изпадна в паника. Ами ако сам се е набутал в трапа? Всеки миг капитан Нак и шефът можеха да се върнат и щяха да го заварят тук като мишка в капан. Тъкмо се канеше да натисне бутона, когато люкът над него изщрака и се отвори. Процеди си синкав сумрак. С един тласък на краката се изстреля навън и остави на физическите закони да направят останалото. Липсата на баластен колан и празните бутилки оказаха своето въздействие. Започна да изплува бързо като тапа. Това бе много опасно. Можеше да получи разкъсване на белите дробове. Опита се да намали скоростта, като разпери ръце встрани, но напразно. Тогава издуха всичкия въздух от гърдите си и въпреки това той отново извираше и извираше някъде от дробовите му. Погледна нагоре и видя стремително приближаващата се водна повърхност. Едва сега почувства радостта от спасението.

Наклони се хоризонтално и се опита с плавателни махове на ръцете и краката да забави скоростта на изплуването. Донякъде успя. Уверен бе, че опасност от кесонна болест няма, защото бе стоял при повишено налягане съвсем кратко – практически само в шлюза. За тези няколко минути газовете не биха могли да се абсорбират в кръвта. Погледна отново нагоре – светлината бе на няколко метра. Тогава не се стърпя и с няколко маха на ръцете и краката изскочи на повърхността. В очите го удари обедното слънце и го заслепи. Същевременно нахлуха звуците на живота.

Първата му работа бе да се огледа. Завъртя се бързо на триста и шейсет градуса и тогава... недалеч от себе си видя ясно, толкова ясно, сякаш изрязани от детска книжка, красив военен катер и до него... до него, това бе “Фоти”, тяхното корабче. Едва се сдържа да не завика като дете.

Налапа мундцука на шнорхела и бавно заплува към тях. Дотам имаше около двеста метра. От време на време повдигаше глава, за да не изкриви посоката. Отново му хрумна идеята да се приближи незабелязан под вода, да се изкачи безшумно по трапа и да се появи на палубата пред смаяните погледи на приятелите си с най-невъзмутимо изражение на лицето, сякаш нищо не се бе случило. Глупости! Ема бе в смъртна опасност и време за подобни изгъзици нямаше.

Докато приближаваше към тях, се опита да анализира положението. Корабите изглежда току що бяха пристигнали, във всеки случай не бяха хвърлили котва – дали не искаха, или не бяха успели, това той не знаеше. Едва ли обаче се бяха ориентирали в обстановката, а в подводната - със сигурност не. Никой друг не я познаваше така добре, както той. Опасяваше се само да не го спрат от по-нататъшно влизане под водата като видят обгорените му китки и след всичките тези преждия. Нямаше да се остави – сега не бе време за глезотии – трябваше да спасяват Ема.

Отново вдигна глава, за да провери посоката. До “Фоти” оставаха петдесетина метра. В този момент от борда му се стрелнаха три тела и заплуваха към него. Бяха го видели. След секунди бе в прегръдките на приятелите си, които за малко да го удавят. Диди го прегръщаше и очевидно плачеше, но сълзите му естествено не се виждаха.

“Бързайте напред, обличайте неопрените и апаратите – Ема е в голяма опасност – подводницата се наводнява!” – едва успя да продума Марин с подутата си устна. Момчетата заплуваха към кораба, сякаш бяха на състезание за купата на Европа.

Марин едва се бе изкачил по трапа, когато го посрещна бай Иван и пое апарата му. Прегърнаха се радушно, но Марин нямаше време за нежности. В това време военният катер приближи и на борда на “Фоти” се прехвърлиха капитан Петков и двама леководолази. Към тях се присъедини и един цивилен. Треперейки от студ и възбуда, Марин с няколко думи им обясни обстановката.

“Без мен няма да намерите нито потъналата подводница, нито пък другата, по-малката. Аз ще ви заведа – бързаше да ги убеди той, преди някой още да е възразил. - Първо обаче трябва да спасим Ема. Там положението не търпи отлагане. Не знам с каква скорост “Бърлогата” се наводнява.”

Никой не му възрази и капитан Петков, като се посъветва настрани с цивилния, нареди четирима леководолази да се готвят за спускане. После вдигна бинокъла към очите си и извика:

“Ето го, идва!”

И без бинокъл на няколко мили вече се виждаше стройния силует на боен кораб.

Марин отиде под навеса и свали трибутилковия апарат. Взе баластен колан, нож, подводен фенер, маска и плавници и вече се канеше да тръгне, когато бай Иван, приближил се неусетно зад него, сложи ръка на рамото му и кротко помоли: “Не трябва, Марине. Остави, ние ще се справим... – Марин нищо не отвърна и продължи да

закопчава коланите на апарата. – Виж си ръцете... едва дишаш от изтощение, устната ти – разкъсана – не можеш мундшука да захапеш... Остани, аз ще вляза!..”

Марин отправи такъв поглед към капитана, че той разбра – нищо не бе в състояние да го спре. На другите трима обаче, готови, облечени и с апарати на гръб, засега не разреши – трябваше да изпълняват заповедите на Петков.

Когато четиримата матроси скочиха от борда на катера, от “Фоти” се отдели още едно тяло и шумно цамбурна във водата.

“Кой беше този?” – попита цивилният. Капитан Петков погледна въпросително капитана.

“Не можех да го спра, Савко. Той **трябва** да бъде там. А и най-добре ще упути твоите момчета...”

Марин с няколко удара на плавниците застигна четиримата матроси и със знаци ги насочи към “Бърлогата”. Едва бяха различили корпуса ѝ, когато видяха от него да се откъсват един след друг два тъмни силуета и да се отдалечават към другия край на каньона. Четиримата матроси бързо се насочиха натам. Марин се поколеба. Четирима са достатъчни. Той трябваше да спаси Ема.

Още щом доближи старата подводница, чу бълбукащ звук и видя как от люка ѝ се откъсват големи балони въздух и бързо се издигат нагоре.

Преди да надникне в купола усети докосване до рамото си и светкавично се обърна. Пред себе си, зад стъклото на маската, видя ухиленото лице на Дени. Той му правеше с пръсти знак, че всичко е наред. Марин видя в ръцете на приятеля си неговия огромен подводен харпун, с който, както Дени се хвалеше, и акула може да се убие. “Какво ще правиш с него?” – повдигна рамене Марин. Дени само успокоително повдигна длан. Вече се канеха да се вмъкнат в купола, когато дочуха вибриращ звук. Дватамата се обърнаха назад и видяха една малка подводница бавно да минава под тях. “Как така? Нима са успели да се измъкнат? Жалко!”

В следващия миг Марин видя как Дени се стрелна като торпила след подводницата и с мощни движения на плавниците си “Гигант” я последва. Повдигна ръка и измуча в мундшука, но Дени не се обърна.

Марин пое въздух и се гмурна в купола. Затвори след себе си капака и отвори шлюза. Долу бе тъмно, и навсякъде шуртеше вода. Включи фенерчето. Канижалът бе наводнен почти до тавана. Марин заплува бързо към долния му край. Ето машинното отделение – Ема обеща да чака там. Вратата му беше отворена и водата бе нахлула вътре. Между горния край на касата ѝ и тавана имаше около половин метър разстояние и Марин установи, че там се бе образувала въздушна възглавница. Изплува в нея, свали мундшука и шарейки с фенерчето, завика като луд:

“Ема, къде си, Ема!”

Не вярваше да получи отговор. В следващия момент нещо блесна в очите му и Марин в първия миг помисли че е изстрел. Последва тъничко, треперещо гласче:

“Тук съм! Марине, тук съм!”

“Изгаси този прожектор!” – извика той в отговор и насочи своя фенер към нея.

Лъчът я намери за миг и освети слабичкото ѝ мокро лице, разширените от страх очи, плахата ѝ, щастлива усмивка и после угасна. Бе се качила върху един шкаф, сгушена като мишле.

С един мах на плавниците той бе до нея и силно я стисна в прегръдките си. Водата постепенно се издигаше и вече бе стигнала до раменете им. Главите им опираха в тавана. Добре че Ема бе сложила акваланга си на гърба. Марин знаеше, че е почти празен, но реши да го използва, знаейки, че при изплуването въздухът щеше да започне да “извира” отново. Хвана Ема за ръка, стисна в другата подводния фенер и заплува. Промъкнаха се през вратата, после забързаха нагоре по канижала и достигнаха до

шлюза. От капака му, макар и притворен се сипеше вода. Марин натисна да го отвори, но водното налягане отгоре напираше. Опита пак – никакъв резултат. Обзе го ужас. Нима ще загинат тук двамата в това ръждясало корито, тъкмо когато бяха на крачка от свободата? Свали ножа от десния си глезен, провря назъбената стомана през процепа на люка и започна ожесточено да реже дебелото като маркуч гумено уплътнение. Водата шурна оттам като фонтан. За секунди напълни купола догоре, налягането се изравни с горното и капакът се отвори с лекота.

Нахлу бледа сива светлина. Тя дотолкова ги зарадва, че те решиха, че вече са спасени. Като изтласка Ема пред себе си, Марин се промуши през тесния отвор и я хвана здраво за ръка. Ема му правеше знака “Нямам въздух”. Той се сети и посегна към щангата на резервата. Ема поклати отрицателно глава - беше я спуснала още долу в канижала. В отговор ѝ направи знака “Дишай от моя апарат”. Те бяха тренирали тези прийоми много пъти на леководолазния курс, но никога при действителни условия. Тогава той я хвана за колана, повдигна я на дваветина-трийсет сантиметра над себе си, пое дълбоко въздух, извади мундщука от устата си и го поднесе към нея. От него забълбука въздух.

Ема отначало се страхуваше да извади своя мундшук – струваше ѝ се, че махне ли го, ще прекъсне връзката си с апарата, който ѝ дава живот. Въпреки че този апарат вече бе останал без капчица въздух. Забелязал колебанието ѝ, Марин посегна и измъкна мундщука ѝ. После тикна своя пред устата ѝ. Тя зяпна и го захапа. Задиша жадно, като рибка на сухо. Марин не се скъпеше за въздуха – апаратът бе голям и зареден докрай. Бавно заплуваха нагоре. Колкото повече се издигаха, толкова повече Марин не чувстваше нужда от въздух. Тогава се сети, че околното налягане спада и вдишаният от него въздух се разширява. Трябваше да започне незабавно да го издишва по малко, за да не му се пръснат дробовете. Погледна към Ема – тя сякаш бе забравила да диша. “Паникьосала се е!” – помисли си Марин, дръпна я към себе си, прегърна я и силно притисна гръдния ѝ кош. Въздухът изскочи от дробовете ѝ на огромни балони. Тя, помислила, че това е прегръдка, също го прегърна и се притисна в него.

Така прегърнати силно един в друг, те бавно изплуваха нагоре.

Някъде далече се разнесоха три последователни малки експлозии...

* * *

Тези експлозии бяха уговорения сигнал с матросите-леководолази за изплуване. Същевременно бяха предупреждение за подводницата, че следващият удар ще бъде по нея. Дени обаче не знаеше това. Докато бай Иван, капитан Петков и цивилният гледаха след скочилия от борда Марин, той тихо се спусна по трапа и се втурна след него. Следваше групата на една видимост разстояние, опасявайки се да не го видят и да го върнат обратно. Едва когато четиримата матроси се спуснаха да преследват двамата бандити, той приближи до Дени.

Реши да тръгне след малката подводница в мига, когато тя се изплъзна изпод тях. Това бе импулсивният порив на ловеца, втурнал се към внезапно появилия се дивеч. Той не знаеше какво ще прави по-нататък. Изобщо не му мина през ума, че да стреля с харпун по подводница, бе все едно да стреля по кит.

Подводницата се движеше бавно, защото искаше да се измъкне безшумно и незабелязано от военния кораб, когото бе засякла с апаратурата си. Тя имаше нов вид двигател, който не използва витло, а вибриращи пластини, подобни на плавници. Акустичните апарати трудно улавяха шума им. И въпреки това подводницата се страхуваше...

Бавният ѝ ход позволи на Дени да я настигне. Колкото повече я доближаваше, ловната му страст се разгаряше и той **знаеше**, че ще я простреля. Къде, кога и как, още не му бе известно. Инстинктът му обаче подсказваше, че жертвата е уязвима – има слабо място. И скоро той го откри.

Вибраторът. Когато попадна в неговата струя, скоростта му спадна. Помъчи се да излезе извън нея и успя. Движеше се успоредно и малко над лодката, но все още на твърде далечно разстояние за стрелба. Внезапно подводницата направи завой и започна да се спуска. “Ще я изпусна!” – жегна го мисълта и това пришпори ловната му страст. Напрегна сили до край, мускулите на краката му се свиваха и разпускаха като мощни гумени мотори и постепенно установи, че я доближава. Дълбочината нарастваше. Ушите му пищяха, той преглъщаше непрекъснато, но въпреки това едва сварваше да изравни налягането. В един миг усети онова чувство, което му казваше: “Стреляй!” Натисна спуська. Почувства мощен откат, тежката стоманена стрела литна изхвърлена от два чифта мощни ластици и се затъкна между пластините на вибратора. Чу се страхотно хрущане, лявата половина на пластините се изкривиха или разтрошиха и подводницата започна да описва плавна дъга.

Дени едва успя да извади ножа и да среже капроновата корда, държаща стрелата. Искеше да спаси харпуна. В следващия миг силите му се изчерпиха и той спря задъхан, хванал се за ръба на високата скална тераса. Повече нищо не можеше да направи. Гледаше след падащата по спирала стоманена риба и в този миг страхотно му заприлича на една от множеството простреляни от него платерини. Проследи я с поглед, докато се скри зад скалния навес и реши да тръгне обратно.

Тогава слънцето падна в морето. Адът нахлу във водата, заслепи го, завъртя го и го потопа в безкрайността.

Само минута преди това трима мъже в командната кабина на преследвача на подводници “БО-417” напрегнато следяха на екрана синята, бавно движеща се точка, появила се внезапно на екрана на локатора.

“Дай прицел! – изкомандва капитанът и на екрана се появи малко кръстче, което легна върху движещата се точка, сякаш се залепи за нея. – Пригответи първо торпедо за стрелба! Готови!...”

Миг преди да каже “Огън!” всички видяха как една малка точка се отдели от тлъстата удивителна на старата подводница и тръгна след първата.

“Какво е това?” – викна капитанът. Всички се възряха в екрана.

“Трябва да е нашето момче! - рече бай Иван, макар да не можеше да повярва, че тази мушица може да е Марин. – Този хлапак да не е полудял? Да гони подводница!”

Той избърса потта от челото си и отново съжали, задето го бе пуснал да тръгне с матросите. Ето, те се върнаха, а той, не знаейки сигнала с трите взрива, тръгнал да преследва подводна лодка! Погледна виновно към капитан Петков и повдигна тъжно рамене. Той нищо не каза.

“Отложи стрелбата! Продължи проследяването!” – извика в микрофона капитанът.

В командната кабина влетя матрос и докладва:

“Другарю капитан, забелязани са двамата леководолази, момче и момиче, изплували на сто метра от нас. Да ги качим ли на борда?”

Бай Иван скочи и изтърча на палубата. Вторачи се в прегърнатата двойка и извика изненадан:

“Това са Ема и Марин! Кой тогава преследва лодката?”

Капитан Петков вдигна бинокъла си към “Фоти” и рече:

“Приятелю, аз виждам на борда ти, освен механика, само двамина – онова пълничкото момче и най-малкия. Очаквам в следващите минути и те да изчезнат. Отивай на коритото си и ги озапти! Ще направим беля! Едни спасяваме, други...”

Командирът на “БО-417” бе получил заповед да потопи подводницата, ако не изплува след първите три предупредителни взрива. Тя не само че не изплува, ами се опитва да се измъкне, разчитайки на безшумния си двигател.

Матросите-леководолази на капитан Петков не бяха успели да заловят онези двамата. Те не знаеха, че малката подводница лежи скрита под сянката на голямата в теснината на каньона и появата ѝ на екрана ги изненада. Той се принуди да даде трите предупредителни взрива, когато видя, че враговете се опитват да се изплъзнат – малката подводница се запромъква между скалите, скривайки се в сянката им.

Капитанът пак погледна към екрана пред себе си. Малката зелена точка упорито преследваше подводницата. Не го учуди самият факт – подводницата се движеше много бавно – един добър плувец с плавници би могъл да я настигне. Добре, но тогава какво? На какво се надява? Че ще успее да я спре? Кой човек досега е спрял подводница? А тя не само че не спираше, ами започна да се спуска по-надълбоко. Зеленият ѝ цвят видимо започна да се слива с екрана. Ще я изпуснат! А заповедта ясно гласеше: “Да се обезвреди!”, което означаваше само едно: “Огън!” Това обаче означаваше също и гибелта на едно момче, по думите на капитана на гемията, много добро, но явно и безразсъдно смело.

Капитанът почувства болки в челюстта си и бавно я разтри. Когато се нервираше, зъбите го заболяваха. Всичките. Той напрегнато мислеше. Какво да направи? За първи път изпадаше в подобно сложно положение. Досега на ученията нещата бяха ясни: наши и чужди. Чуждите, ако не се предадат, биваха унищожавани. Никой обаче не го бе научил как да действа, когато сред чуждите има и наши.

Зелената точка на екрана вече едва се забелязваше. Дълбочината нарастваше. Още малко и ще се изплъзнат! Капитанът увеличи докрай рязкостта на екрана и сега тя се виждаше по-добре. Въпреки съвършената си апаратура, корабът не бе предназначен да следи такива малки обекти. Особено пък хора. Ако не бе масивният леководолазен апарат на гърба на момчето изобщо нямаше да го видят.

Какво да прави, питаше се за кой ли път капитанът. За миг си представи, че е на война. Как би действал тогава? Би ли позволил на врага да избяга? Или би стрелял? На война е друго. На война загиват мнозина. А после...как ще иде при майката на това момче, което дори не е ходило войник, и ще каже: “Аз убих вашия син.” А трябваше да стреля! Подводницата бягаше и според думите на представителя на ДС, който бе дошъл с тях тук да следи развитието на операцията, отнасяше със себе си важни данни и документи за отбранителната ни промишленост и за военните ни доставки за братските новоосвобождаващи се държави в Африка и Латинска Америка. В резултат на това щяха да загинат хиляди хора – те също бяха деца на майки. Не, капитанът това също не можеше да допусне.

“Вижте!” – извика капитан Петков и посочи екрана.

Ставаше нещо странно. Малкият преследвач, след като се бе приближил плътно до подводницата, изведнъж изостана, а тя започна да описва странна спирала, насочвайки се към дълбочината. Между тях бе голям скален масив. “Сега е моментът!” – каза си капитанът и рязко изкомандва:

“Първо торпедо, по целта огън!” Болката в зъбите му стана нетърпима.

Чу се кратко изсвистяване и една сребриста риба, дълга около метър и половина се стрелна от носовата част на кораба и цопна в морето пред тях. Зад нея се появи

светла диря, която скоро изчезна. Направлявано от умелите ръце на операторите, торпедото се насочи към целта. На екрана се появи малка червена точка, която стремително настигаше зеленото ечемичено зърно. Когато се сляха в едно, капитанът затвори очи и зачака експлозията. За миг изпита онова чувство, когато преди години го изправиха на разстрел. И тогава затвори очи и зачака. Това очакване винаги е било много дълго.

Тежкия подводен тътен го изтръгна от спомена. На мястото на подводницата на екрана се появи бяло петно с неправилна форма, което нарастваше с всяка секунда – газовият мехур от взрива.

“Всички под водата!” – извика в мегафона капитан Петков и от катера скочиха едновременно шестима леководолази. Миг преди това от “Фоти ги изпревариха други двама.

В първия момент Ванката и Диди имаха чувството, че са се гмурнали в боза. После постепенно сред пяната и разкъсаните водорасли взеха да различават очертанията на скалите. Образуваните от експлозията вихри ги подмятаха като перушинки и едва напредваха по посока на взрива.

“Дано Дени е жив и здрав!” – мислеха си те. – Дано не е загубил съзнание след експлозията на торпедото. Взривната вълна би могла, ако не да го убие, то да го зашемети или да го блъсне в скалите.

Всеки един от двамата бе уверен, че именно той ще открие Дени. Макар да се бяха разбрали предварително да не се делят и да плуват на видимо разстояние един от друг, под водата всичко се случва и не бе изключено да се разделят.

Диди бе най-малък от всички. Почти две години по-малък от останалите трима, те винаги са се отнасяли покровителствено към него, макар че в повечето случаи той бе наравно с тях във всичко. Дори в някои отношения ги превъзхождаше. В подводния риболов например. Той уби първия кефал със самоделните им харпуни. Той бе признат от всички за превъзходен ловец и гмуркач, а по-късно, когато завършиха леководолазните курсове – и за отличен леководолаз. На курса в подводното ориентиране изпревари всички и пръв намели скритата от инструктора бутилка с уиски. Имаше нюх към тези неща и сега искаше да покаже способностите си и в реални условия – когато трябваше да спасяват живота на своя приятел. Силите му се удвоиха, след като зърна брат си и Ема на борда на катера. Спасени бяха! Камък му падна от сърцето! Той също много харесваше Ема – тя му бе връстничка и дори понякога си мислеше, дали не е влюбен в нея. Пазеше това в дълбока тайна, защото... къде можеше да се мери той с брат си! А и Ема не криеше симпатиите си.

Ванката Пирата напредваше като торпила, вперил поглед в дъното, оглеждайки всяка издатина, всяка гънка, надявайки се да зърне яркожълтите бутилки на гърба на Дени. Трябваше на всяка цена да открие приятеля им, не само защото бяха неразделни от деца, а и за да докаже себе си. Досега не му се бе удавал случай да прояви възможностите си и много искаше сега да блесне и да зарадва всички. По природа пълничък, с малко...е, да си признае – с малко бебешка физиономия – беличък и пухкавичък, той винаги е бил прицел на подигравки сред съучениците си, но не и от тези тримата. Ето защо им отдаде безрезервно приятелството си, а те му отвърнаха със същото. Миналата зима едно подуване на коленната става за малко не го изкара от строя, защото баща му, известен кардиолог, го подложи на един куп изследвания, за да установи дали това не е ревматизъм, но за щастие му се размина. Ето защо, когато бай Иван споделил идеята си да вади миди с Дени, той не се поколеба да включи и него в екипажа, за което цял живот ще му бъде благодарен. Независимо от пълнотата си, той мечтаеше да стане моряк з ужас на баща му и майка му, които искаха да го правят лекар. Всъщност той нямаше нищо против - медицината бе в кръвта му и дори бе изчел

много от бащините си книги, и не само това – по време на леководолазния курс бе нещо като лекар на курса и всички бяха единодушни, че се справя успешно. Освен това възнамеряваше, ако го приемат да следва медицина, като завърши, да стане корабен лекар. Така хем щеше да осъществи мечтата си, хем щеше да угоди на родителите си.

Зърнаха жълтото петно почти едновременно. Дотолкова бяха сигурни, че ще го открият, че съвсем не се изненадаха, когато видяха Дени свит в една ниша на скалата. Лежеше настрани с неестествено разперени ръце, но от дихателния му автомат, макар и оскъдно се отделяха въздушни мехурчета. Значи диша! Следователно е жив! Всъщност никой от тях нито за миг не се съмняваше, че ще открият приятеля си жив. Те прогонваха всяка лоша мисъл от ума си, надявайки се, че така ще избягат от съдбата. И ето, сега приближаваха с бързи удари на плавниците към своя приятел. Обърнаха го с лице към себе си. Маската му се бе изместила и в нея бе навлязла вода. Мундшукът на апарата обаче бе в устата му, здраво задържан там от предвидливо завързаното за него ластиче, минаващо зад тила му. Това просто устройство бе спасило от удавяне немалко леководолази, изпаднали в безсъзнание.

Дени не бе в безсъзнание, но явно бе изпаднал в шок. Заслепен и оглушен от взрива, отхвърлен настрани и сврян в тази спасителна скална ниша, той не можеше да разбере сънува ли, или не. Всичко му се струваше така нереално, че не бе за вярване. Какво бе станало? Какъв бе този адски тътен? Това той не можеше да си обясни, защото мозъкът му не бе в състояние да работи нормално. Виждаше как маската му постепенно се пълни с вода, но не можеше да накара ръцете си да я наместят и да я прочистят. Бе като в кошмарен сън – искаш да избягаш, а краката ти не се движат!...

В миг му се стори, че вижда познати лица пред себе си, но защо така неясно. И защо са с маски? Не са ли това приятелите му? Вероятно сънува. Какво ще правят те тук в това влажно легло... Почувства как го вдигнаха и понесоха. Някой притисна маската към лицето му и намести ластика ѝ на тила. Водата спря да прониква и сега, вече изправен, тя достигаше току под носа му. Чувстваше как в гърдите му нещо нараства, сякаш необяснима лекота и започна да диша по-леко. В следващия миг почувства рязко стискане на гръдния кош и въздухът му изскочи през дихателния апарат. “Издишай непрекъснато, докато изплуваш!” – появи се в съзнанието му познатото правило на леководолазите. Но защо, той не е под водата, а в топлото легло на мама, тя е тръгнала на работа, а той, малкото момченце, изскочило от легълцето си, се е пъхнало под пухкавия юрган, а там е топло и уютно, като в малка хралупка и така хубаво мирише на мама...

Ванката бе прегърнал Дени през кръста и бавно го носеше към повърхността. Диди държеше главата му изправена и зорко следеше да не изпадне мундшука. В следващия миг бяха пресрещнати от двама матроси, които поискаха да му помогнат, но Ванката за нищо на света не искаше да им го даде. От време на време рязко натискаше гръдния му кош, за да не се раздуе белия дроб при изплуването. Щом излязоха на повърхността, те дадоха знак с вдигната нагоре ръка. От катера спуснаха лодка и дойдоха за тях.

* * *

Дени отвори очи. Видя около себе си четири стени, малко медицинско шкафче с лъскав барабан от неръждаема стомана върху него. Опита да се надигне на лакът, но почувства остра болка в рамото и главата и се отпусна на възглавницата. Видя пред себе си кръгъл филистрин, зад чието стъкло се плискаха вълни, и разбра, че се намира на кораб. Над него се надвеси млад мъж с бяла престилка.

“Как си, момко?”

“Къде съм?” – попита в отговор Дени.

“В лазарета на “БО-417”. Лежете спокойно, след половин час ще бъдем в Бургас. Там на кея ще чака линейка...”

“Защо?”

“Ще се наложи да полежите малко в болница – имате счупване на ключицата.”

“Как така? Какво се случи? Какъв беше онзи гръм под водата?”

“Лежи спокойно, приятелите ти ще ти разкажат всичко.”

“А Ема? Къде е Ема? Марин успя ли да я спаси?”

“Сам ще се увериш – рече мъжът и отвори вратата на кабината. – Влезте, но за кратко, той все още не е съвсем добре...”

Един след друг в тесния лазарет плахо влязоха приятелите му. Пръв беше Ванката, след него Диди, а накрая - Ема и Марин. Той свали ръка от рамото на момичето и леко го подтикна напред:

“Хайде, иди първа да го поздравиш...”

“Дени, жив и здрав си!... Не можеш да си представиш колко се притеснявахме за тебе...”

“Еми, радвам се, че и ти си жива и здрава. Браво на тебе за радиопредаването – отлично се справи! А какво стана с подводницата, заловихте ли я? Аз успях да прострелям вибратора ѝ, но тя се измъкна...”

“Не успя – рече Марин. – Торпилираха я. Двайсет килограма тротил гръмна само на стотина метра от тебе. Ако не беше онази скална ниша, взривната вълна щеше да те изкорми като скумрия... Имал си невероятен късмет!... За чий дявол хукна да я гониш с харпун?”

“Щеше да избяга, заедно с онези гадове в нея. Значи всички са на дъното на морето? Така им се пада!”

“А утре, когато водата се успокои след взрива, моряци-леководолази ще се спуснат да разгледат останките ѝ – намеси се Диди. – Обещаха и нас да вземат. И ако имаме късмет, може да намерим двайсетте килограма платина...”

“Кой ще ни вземе нас, бе! – обади се Ванката – След всичко онова, което се случи...”

“Че какво чак толкова сме се провинили? – упорстваше Диди. – Ако искаш да знаеш, те без нас едва ли щяха да се справят! Кой откри шпионите, не бяхме ли ние? Ако не бяхме дошли тук за миди, не се знае дали щяха да се сетят да ги търсят в старата подводница...”

“Оказа се, че отдавна са ги следили – с известно огорчение каза Марин. – Ние само ускорихме събитията. А ти, Дени, лежи кротко и бързо оздравявай! След седмица продължаваме улова на миди. Без тебе сме за никъде!”

“Да ви кажа, приятели... въпреки всичко не съжалявам за нищо – промълви тихо Дени. - Дори да ми е счупена ключицата, не съжалявам. Приключението беше страхотно!”

“Има си хас! – рече с възторг Марин. – Ти и в ада да слезеш, пак няма да съжаляваш...”

Беше пладне, когато един преследвач на подводни лодки, един торпеден катер и една гемия на име “Фоти” вдигнаха котви и запориха вълните над Тодорисовите плитчини. Преследвачът пое на север към Бургас, а катерът и “Фоти” – на запад.

Над плитчините се виеха чайки и събираха изплувалите мъртви рибки. Навсякъде плуваха остатъци от торпилираната подводница.

Сред тях можеше да се види и разкъсана бяла женска престилка...

1961-1962 г. Бургас.